Revistă lunară de informaţii şi inspiraţie pentru aşteptătorii revenirii Domnului Hristos

Curierul Adventist

octombrie 2014

Prelegeri pentru
Săptămâna de Rugăciune
28 noiembrie - 6 decembrie

Numai metoda lui Hristos

Să slujim cum a făcut Isus

Introducere

Mesaj din partea preşedintelui

Unul dintre cele mai cunoscute pasaje despre urmarea exemplului lui Isus se regăsește în minunata carte *Divina vindecare*: „Numai metoda lui Hristos va aduce succesul adevărat în acțiunea de a ajunge la oameni. Mântuitorul S-a amestecat cu oamenii [bărbați și femei] ca unul care le dorea binele. Le-a arătat compasiune, a slujit nevoilor lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă»" (p. 143).

Hristos S-a arătat interesat de întreaga ființă a omului – la nivel fizic, mintal, social și spiritual. El dorește să prosperăm în relația pe care o avem cu El și în purtarea noastră față de alții printr-o slujire plină de dragoste și de grijă. Isus a slujit nevoilor oamenilor oriunde s-ar fi aflat aceștia – în cetăți, în orașe, de-a lungul drumului, în casele lor, ba chiar și pe cruce. El nu S-a temut să meargă oriunde s-ar fi găsit un suflet care trebuia să fie mântuit.

„Numai metoda lui Hristos" este tema meditațiilor din cadrul Săptămânii de Rugăciune a acestui an. Pe parcursul săptămânii, vom vedea modul în care slujirea lui Hristos a implicat vindecarea și modul în care slujirea în vederea obținerii vindecării și a sănătății joacă un rol vital în acțiunea noastră de a duce Evanghelia celor ce nu au auzit-o până acum. Vă invit să rămânem împreună în zilele care urmează și, pe măsură ce ne familiarizăm cu articolele pregătite cu atenție de colegi, să Îi cerem Domnului să ne arate modul în care putem aplica aceste principii impresionante în acțiunile noastre de a vesti adevărul Său și altora.

Dacă aveți copii în casă (sau dacă pur și simplu vă plac poveștile interesante), atunci nu veți rata materialele pregătite special pentru cei mici de către Linda Koh, directorul Departamentului Copii din cadrul Conferinței Generale.

Fie ca Domnul să ne binecuvânteze în zilele acestea când, adunați ca o familie a bisericii mondiale, vom studia și ne vom ruga în cadrul Săptămânii de Rugăciune, cu dorința de a folosi doar metoda lui Hristos, într-o anticipare a apropiatei Sale reveniri.

Ted N. C. Wilson, președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând ..."

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole şi ştiri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul şi să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

Anul XCI, octombrie 2014. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Ioan Câmpian-Tătar; Redactor-şef Virgiliu Peicu; Redactor Iosif Diaconu; Consultanţi: Marius Munteanu, Ştefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neaţu, Iosif Paşca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Traducător Christian Sălcianu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

Vineri

Agende altruiste

ÎN SFÂRŞIT, A VENIT SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE!

de MARIUS MUNTEANU

Bun regăsit!
Dacă citiţi sau ascultaţi lectura acestor rânduri, dovediţi că Săptămâna de Rugăciune a credincioşilor adventişti de pretutindeni v-a câştigat atenţia.

Când un doctorand de la Universitatea Princeton a întrebat: „Să mai fie oare vreo temă originală de cercetare, care să poată face obiectul unei disertaţii?", Albert Einstein a replicat: „Cercetează problema rugăciunii. Cineva trebuie să se ocupe de acest subiect."

Probabil v-aţi propus să introduceţi întâlnirea de rugăciune din fiecare seară în programul dumneavoastră cotidian. Felicitări! Cred că aţi luat această decizie nu pentru a căpăta anumite facilităţi de la Dumnezeu sau pentru a înregistra o nouă performanţă a participării, ci pentru a-L cunoaşte mai bine pe Dumnezeu. Mai mult decât orice alt lucru pe care l-am putea primi de la Domnul, avem nevoie de El. Rugăciunile din aceste seri, „statul de vorbă cu El", înseamnă o circulaţie în ambele sensuri: emisie şi recepţie, vorbire şi ascultare. Rostul rugăciunii este stabilirea unei comunicări cu Dumnezeu.

E drept că experienţa bisericească ne deosebeşte. Unii v-aţi putea numi *globe-trotter* în rugăciune (persoană care face înconjurul lumii pe jos), alţii abia învăţăm să facem primii paşi în rugăciune; unii practică exerciţii spirituale din ce în ce mai rar întâlnite (meditaţie, post), alţii abia dau de gustul studiului biblic. Indiferent de vechimea noastră printre credincioşii acestei biserici, de calibrul profilului religios, avem nevoie de această perioadă de rugăminţi către Dumnezeu.

„Rugăciunea ajută la corectarea miopiei, aducând în prim-plan o perspectivă pe care o uit zilnic. Mereu inversez rolurile, gândindu-mă la modalităţi în care Dumnezeu ar trebui să-mi slujească mie, şi nu invers. … Când sunt tentat să-mi plâng de milă, mi-ar fi de mare folos să privesc o clipă lucrurile din perspectiva lui Dumnezeu."[1]

„Iată, voi face ceva nou"

Ce poate aduce nou această perioadă intensivă de rugăciune? Nimic mai mult decât ne propunem, dar tot ceea ce intenţionează Dumnezeu să ne ofere. Rupeţi „vraja" rugăciunii plictisite, încercaţi să formulaţi adresarea către Dumnezeu în alte cuvinte decât de obicei, adăugaţi câteva subiecte în plus pe care să le prezentaţi Domnului, decideţi să vă decuplaţi, pentru perioada Săptămânii de Rugăciune, de la toate sursele de informaţii care vă tulbură şi vă taie pofta de rugăciune, hrăniţi-vă doar cu lucruri sănătoase (şi mintea, dar şi trupul). Pentru a spori eficienţa rugăciunii, introduceţi şi exerciţiul spiritual numit post, participaţi la „focul sacru" alăturându-vă cercului rugătorilor perseverenţi, mai întâi puneţi ora de rugăciune în programul zilei şi gustaţi minunea pe care o săvârşeşte Domnul, ajutându-vă să rezolvaţi „toate celelalte lucruri". Până la ceasul rugăciunii, cereţi-I cu credinţă Domnului să vă scoată în drum oameni care au nevoie de mântuire şi fiţi dispuşi să-i ajutaţi.

Ca să ne poată atrage atenţia către rugăciunea perseverentă, ca să ne ţină treji la rugăciune, ca să avem motive în plus să ne rugăm, Dumnezeu ne trimite semnale scrise. Să luăm „pastila" pentru prima seară.

De ce a ars Sodoma?

Ce simţiţi când auziţi „Sodoma": atracţie sau aversiune? Le-aţi scrie locuitorilor din Sodoma o epistolă de bine sau le-aţi administra o mustrare aspră? Aţi trece această cetate pe lista destinaţiilor dumneavoastră de vacanţă? Sau chiar v-aţi dori să vă mutaţi acolo?

Cum a ajuns cetatea aceasta un exponent al răului la scară globală şi de ce ne repugnă tuturor (sper!) când

ajungem cu cititul Bibliei la rând la Geneza 19? Oare doar pentru faptul că orașul este asociat și în ziua de astăzi cu practici respinse de morala biblică?

În ce constă păcatul Sodomei?

Varianta I: Din Geneza 19, aflăm că păcatul a întunecat minţile locuitorilor, iar Dumnezeu a hotărât să pună capăt unor comportamente care duceau la pieire și să extermine un popor aservit răului. Poate ne mai gândim la reputaţia deloc dezirabilă a sodomiţilor, la lipsa ospitalităţii, la brutalitatea lor fără limită, la nedreptatea afișată sau la sexualitatea exacerbată.

Suntem surprinși să descoperim în studiul Bibliei că acestea sunt doar efecte. Alta este cauza. Și, pentru că are de-a face cu subiectul Săptămânii de Rugăciune, trebuie să cercetăm.

Varianta a II-a: Din Geneza 13, aflăm că începuturile Sodomei sunt sublime: „Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată Câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, până la Ţoar, era ca o grădină a Domnului" (Geneza 13:10). Secvenţele următoare așază cetatea pe o curbă descendentă: „Domnul a zis: «Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu»" (Geneza 18:20). Iar în timpul vizitei ultimative, delegaţii Domnului conchid: „Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare plângere înaintea Domnului împotriva locuitorilor lui. De aceea ne-a trimis Domnul, ca să-l nimicim" (Geneza 19:13). La 66 de ani d.Hr., în cântecul său de lebădă, Petru construiește o argumentaţie persuasivă din exemplul cetăţii antice: „Dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetăţile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire, și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de viaţa destrăbălată a acestor stricaţi…" (2 Petru 2:6,7).

Cititori sârguincioşi ai Sfintei Scripturi, care este păcatul Sodomei?

Într-un mesaj de trezire pe care îl expediază pe adresa cetăţii sfinte, Ierusalimul, și pentru a augmenta (a amplifica) efectul, Domnul face comparaţii surprinzătoare: „Sora ta cea mai mare, care locuiește la miazănoapte de tine, este Samaria, ea și fiicele ei, și sora ta cea mai mică este Sodoma, și fiicele ei, și locuiește la miazăzi de tine. Tu nu numai că ai umblat pe căile lor și ai săvârșit aceleași urâciuni, ci, ca și cum atât ar fi fost prea puţin, ai fost mai stricată decât ele în toate purtările tale. Pe viaţa Mea, zice Domnul Dumnezeu, că sora ta Sodoma și fiicele ei n-au făcut ce aţi făcut voi, tu și fiicele tale." (Ezechiel 16:46-48)

Cum? Ierusalimul mai vinovat decât Sodoma? Dar nu comparăm noi ce este mai degradant cu Sodoma? Nu atenţionăm noi pe unii și pe alţii cu soarta Sodomei? Deci, păcatul Sodomei nu este în primul rând cel atribuit în mod tradiţional, câtă vreme Ierusalimul a greșit mai flagrant și a fost iertat.

Poate fi și ceva mai grav decât păcatul prin care Sodoma capătă rezonanţe milenare? „Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit." (Ezechiel 16:49)

Este ceva legat de caracter: „liniște nepăsătoare", o indolenţă deranjantă, un nivel înalt al realizărilor personale, care nu suporta pe nimeni prin zonă.

În Sodoma nu se mai condamna răul, pentru că aveau nevoie de el. Foloseau răul altuia ca să-și justifice propriile abateri de la normele morale. În acest fel, toată cetatea a ajuns să fie cuprinsă de cancerul păcatului. Ulterior, „s-au semeţit și au făcut urâciuni blestemate înaintea Mea, de aceea le-am și nimicit" (Ezechiel 16:50). „Au chemat pe Lot și i-au zis: Unde sunt oamenii care au intrat la tine în noaptea aceasta? Scoate-i afară la noi, ca să ne împreunăm cu ei." (Geneza 19:5)

Pornim de la permisivitate, continuăm cu o siguranţă închipuită și ajungem să ardem, la propriu, pentru că n-am „ars" niciodată pentru alţii.

Ei, şi?

Așa ar zice unul care nu vede niciun motiv ca să fie cu noi la rugăciune.

„În vremea aceea…, voi pedepsi pe toţi oamenii care se bizuie pe drojdiile lor și zic în inima lor: «Domnul nu va face nici bine, nici rău.»" (Ţefania 1:12)

Dacă nici cateheza nu a putut să producă vreun entuziasm în Sodoma, oare nu reușește nici ora de rugăciune la noi? Uităm că nu există progres în niciun domeniu, afișând o stare de nepăsare. Mulţumirea de sine este cel mai mare dușman al experienţei creștine. O concepţie falsă despre Dumnezeu conduce la o conduită greșită. Oamenii descriși de Ţefania poate vin la ora de rugăciune, dar sunt practic deiști – Dumnezeu există, dar nici nu-I pasă, nici nu-L deranjează ce facem.

Ceea ce „spunem în inimă" are efect distrugător. Și, în acest fel, ajungem ca Moabul: „Era netulburat din tinereţea lui și se odihnea fără teamă pe drojdiile lui." (Ieremia 48:11)

Fraţilor și surorilor! Suntem pierduţi! Prosperitatea egoistă întotdeauna pune în pericol virtutea și atrage o mulţime de păcate.

Bunul Dumnezeu așteaptă să ne „agităm" vreme de 11 ocazii de rugăciune, să cerem îndurare pentru lipsa de interes faţă de ce se întâmplă în jur, să implorăm harul de a îndrepta lucrurile, să întocmim agende altruiste de rugăciune, să-I cerem Domnului să ne scoată în faţă ocazii de slujire, altfel spus, să pornim cu credinţă după Isus, Modelul.

Perioada aceasta de rugăciune își va înmulţi spectaculos efectele dacă va fi trăită și pentru alţii. „Iubirea faţă de

cei pentru care a murit Hristos înseamnă răstignirea eului. Cel care este copil al lui Dumnezeu va privi de acum înainte la persoana sa ca la un inel de legătură în lanțul aruncat pentru salvarea lumii, fiind una cu Hristos în planul milei Sale, mergând înainte cu El pentru a-i căuta și salva pe cei pierduți. Creștinul trebuie să-și dea totdeauna seama că s-a consacrat lui Dumnezeu și că trebuie să-L descopere lumii pe Hristos în caracter. Sacrificiul de sine, simpatia, iubirea, manifestate în viața lui Hristos, trebuie să se arate din nou în viața celui care lucrează pentru Dumnezeu."[2]

Rugăciunile noastre din această săptămână, privite de unii doar ca niște pietricele pe care le trimitem spre geamul lui Dumnezeu, în nădejdea că-I vor atrage atenția, sunt de fapt sursa noastră de viață și resursa de viață pentru cei slujiți de noi. ■

[1] Philip Yancey, *Rugăciunea*, Kerigma, Oradea, 2008, p. 25.
[2] Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, București, 1990, p. 386.

MARIUS MUNTEANU ESTE PREȘEDINTELE BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA.

ÎNTREBĂRI PENTRU reflecție și discuții

1. Cât de departe ai vrea să ajungi prin rugăciune în această săptămână? Numește câteva ținte.

2. Crezi că Sodoma s-ar fi putut opri și întoarce din drumul coborâtor? Dacă da, cum?

3. La câte lucruri te hotărăști să renunți, măcar temporar, începând din această seară, pentru a nu mai avea obstacole în calea rugăciunii serioase și concentrate? Scrie-le!

Sabat dimineață

Să slujim asemenea lui Isus

DUMNEZEU SĂ REPETE MIRACOLUL DE LA CAPERNAUM ȘI PENTRU NOI

de TED N. C. WILSON

În cetatea Capernaum, se găsea un invalid aflat în depresie, neajutorat și respins. Căzuse în disperare și își pierduse absolut orice speranță de recuperare. Plin de remușcări amare, știa că boala era de fapt rodul păcatului său. Era un caz trist în care se împleteau neputința fizică, mintală, socială și spirituală. Își pusese speranța în liderii religioși ca să-i aducă vreo ușurare, însă orice brumă de nădejde a pierit atunci când, pe un ton rece și distant, au rostit sentința: ești un bolnav incurabil. Neajutorat și descurajat, își număra zilele în durere și în regret.

Apoi a auzit despre Isus. A auzit că și alții, la fel de păcătoși și de neajutorați ca el, fuseseră vindecați. Prietenii lui l-au încurajat, vorbindu-i despre Isus, însă speranțele sale s-au spulberat atunci când și-a reamintit modul în care păcatul l-a adus în această stare. Ce-și dorea cel mai mult era eliberarea de sub povara păcatului. Voia să-L vadă pe Isus și să primească asigurarea iertării. Nu mai avea timp de pierdut – carnea deja îi putrezea rapid. Și-a rugat prietenii să-l ducă pe sus la Isus, iar aceștia s-au mobilizat cu bucurie (vezi Marcu 2:3). Ce minunat e să ai prieteni cu o adevărată perspectivă spirituală, care să te ajute să-L vezi pe Isus!

Atunci când ajunge la casa lui Petru, acolo unde Isus îi învăța pe oameni, micul grup se confruntă cu o provocare uriașă: gloata se îmbulzește în așa măsură încât nici măcar nu-L pot auzi pe Mântuitorul. Prietenii încearcă de mai multe ori să-și facă loc, dar fără niciun rezultat.

Doritor să-L vadă pe Isus

Paraliticul este disperat. Cum se poate să fii atât de aproape de Isus și totuși atât de departe? El este convins că Isus este singura speranță pentru a obține pacea și iertarea. Ar face orice ca să-L vadă pe Isus. Făcând rapid un plan îndrăzneț, omul își imploră prietenii să-l urce pe acoperiș.

Textul din Marcu 2:4 arată că prietenii omului au desfăcut acoperișul. Imaginați-vă nedumerirea oamenilor din casa lui Petru în momentul în care, din tavan, a început să cadă praf și moloz. Scriptura spune: „Au desfăcut acoperișul casei unde era Isus și, după ce l-au spart, au coborât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul."

Prin acoperișul deschis coboară un pat până la picioarele lui Isus. Domnul Se uită în ochii rugători ai paraliticului. Îi înțelege perfect situația, pentru că același Domn pusese în sufletul omului speranța. Bărbatul așteaptă cuvintele de iertare din partea lui Isus. Ce credință au avut și el, și prietenii lui – o credință care a străpuns tavanul!

Textul din Marcu 2:5 redă cuvintele prețioase ale lui Isus: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!" Aceste cuvinte sunt o adevărată muzică în urechile invalidului. Povara disperării alunecă de pe umerii lui. Obține pacea iertării. „Într-o credință simplă, el a primit cuvintele lui Isus ca pe binecuvântarea unei vieți noi. Nu a mai rostit nicio altă cerere, ci s-a așezat înapoi, desfătându-se în tăcere, foarte fericit de cuvintele auzite. Lumina cerului îi iradia înfățișarea, iar oamenii priveau cu uimire la întreaga scenă."[1]

Ce este mai ușor de zis?

Liderii religioși aflați în încăpere, prea concentrați asupra eului lor, schimbă rapid niște priviri, aducându-și aminte de respingerea lipsită de compasiune cu care îl trataseră pe sărmanul neputincios. În inima lor, Îl acuză pe Isus de blasfemie și consideră că pot folosi situația creată ca un pretext pentru a-L condamna pe Hristos la moarte. Privindu-i țintă, în timp ce le citește gândurile, Isus întreabă: „Ce este mai lesne a zice slăbănogului: «Păcatele îți sunt iertate» ori a zice: «Scoală-te, ridică-ți patul și um-

blă»? Dar, ca să ştiţi că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele, ţie îţi poruncesc", a zis El slăbănogului, „scoală-te, ridică-ţi patul şi du-te acasă" (Marcu 2:9-11).

Omul sare în picioare cu vigoarea tinereţii. Sângele dătător de viaţă circulă prin venele sale şi străluceşte de sănătate. Uimitoare iubire a lui Isus! El îl iartă pe vinovat de păcatele lui şi îi oferă o nouă viaţă!

Aceeaşi putere care i-a dat viaţă l-a refăcut întreg şi instantaneu pe acest om. Vindecarea trupului realizată de Hristos este dovada puterii Lui de a înnoi inima omului.

Mulţi caută acelaşi lucru

Mulţi oameni din zilele noastre sunt paralizaţi de îngrijorare, frică sau vinovăţie. Se simt descurajaţi, neajutoraţi. Cară poveri grele şi caută uşurare. „Peste tot sunt inimi care strigă după ceva ce nu au", scria Ellen White în minunata ei carte *Divina vindecare*. „Tânjesc după o putere care să le dea stăpânire asupra păcatului, o putere care să-i elibereze de sub robia răului, o putere care să le dea sănătate, viaţă şi pace. Mulţi care au cunoscut cândva puterea cuvântului lui Dumnezeu au ajuns în situaţii în care Dumnezeu nu mai este recunoscut şi tânjesc după prezenţa divină. Şi azi, ca şi acum două mii de ani, lumea are nevoie de acelaşi lucru – o descoperire a lui Hristos. Se cere o mare lucrare de reformă şi numai prin harul lui Hristos poate fi îndeplinită această lucrare de restaurare fizică, mintală şi spirituală.

Numai metoda lui Hristos va aduce adevăratul succes în acţiunea de a ajunge la oameni. Mântuitorul S-a amestecat cu oamenii [bărbaţi şi femei] ca unul care le dorea binele. Le-a arătat compasiune, a slujit nevoilor lor şi le-a câştigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmaţi-Mă».”[2]

Să urmăm exemplul lui Hristos

Mântuitorul nostru S-a arătat interesat de întreaga fiinţă a omului – la nivel fizic, mintal, social şi spiritual. El doreşte să prosperăm în relaţia pe care o avem cu El şi în purtarea noastră faţă de alţii printr-o slujire plină de dragoste şi de grijă. Isus a slujit nevoilor oamenilor oriunde s-ar fi aflat aceştia – în cetăţi, în oraşe, de-a lungul drumului, în casele lor, ba chiar şi pe cruce. El nu S-a temut să meargă oriunde s-ar fi găsit un suflet care trebuia să fie mântuit. Dacă vrem să slujim ca Isus, atunci trebuie să urmăm exemplul Lui.

Isus a mers la oameni acolo unde se aflau ei. Pentru a împlini misiunea încredinţată de Dumnezeu bisericii rămăşiţă din vremea sfârşitului, trebuie să mergem şi să împărtăşim vestea cea bună cu oamenii acolo unde sunt ei, aşa cum a făcut şi Isus.

În lumea în care trăim azi, mai mult de 50% dintre locuitorii planetei îşi duc viaţa în oraşe. Fac un apel din toată inima: Indiferent ce loc de muncă aveţi, vă rog să vă alăturaţi bisericii în marea lucrare pe care o are de a duce Evanghelia la oamenii care trăiesc în oraşele lumii acesteia. Urmaţi exemplul lui Hristos şi mergeţi la cei aflaţi în nevoie, care-şi duc viaţa în aglomerările urbane. Alăturaţi-vă poporului lui Dumnezeu de pe întregul mapamond cu această ţintă: „Misiunea în marile oraşe".

Cartea *Slujirea medicală* ne lansează următoarea provocare: „Nu este urmă de schimbare în mesajele pe care le-a transmis Dumnezeu în trecut. Lucrarea în oraşe este o lucrare esenţială pentru vremea de acum. Atunci când în oraşe se va lucra aşa cum doreşte Dumnezeu, rezultatul va fi lansarea unei puternice mişcări, aşa cum nu am mai văzut."[3]

Fraţi şi surori, nu am fost încă martorii acestei „puternice mişcări". Vă invit să studiem, să ne rugăm, să ne smerim şi să căutăm sfatul lui Dumnezeu care să conducă poporul nostru, să Îi cerem să coboare peste noi ploaia târzie a Duhului Sfânt, astfel încât să vedem cum se lansează şi se materializează această „puternică mişcare". Vrem să vedem revenirea lui Hristos. Lumea aceasta trece şi cred din toată inima mea că venirea literală a lui Hristos este aproape! Să urmăm exemplul lui Isus şi să mergem în oraşele lumii, pentru a ajunge la oameni acolo unde se află ei.

O slujire holistică şi revigorată

Ca adventişti de ziua a şaptea, noi credem în conceptul holistic despre om. Astfel, slujim celor din jurul nostru într-o manieră care să cuprindă cât mai multe aspecte ale vieţii. Cu mult înainte de valul de promovare a sănătăţii holistice, Creatorul neamului omenesc şi al tuturor lucrurilor bune de pe pământ a declarat: „Doresc ca toate lucrurile tale să-ţi meargă bine şi sănătatea ta să sporească." Dumnezeu doreşte să trecem azi prin redeşteptare şi reformă cu ajutorul puterii Duhului Sfânt. El vrea să înţelegem că suntem creaturi complexe, făcute după chipul şi asemănarea Sa, ieşiţi din mâna Sa creatoare şi aduşi la viaţă prin suflarea Sa.

Această perspectivă holistică ne conduce mai departe la o abordare cuprinzătoare în demersul de a duce Evanghelia la oameni, în special la cei care locuiesc în oraşe. Această abordare implică folosirea centrelor de influenţă, a bisericilor locale, implicarea membrilor, a echipelor de tineri care să conducă diferite iniţiative misionare, centre de sănătate, lucrare misionară medicală, clinici, seminare de sănătate, restaurante vegetariene, evanghelizare prin literatură, grupe mici, lucrare din casă în casă, servicii sociale comunitare care să urmeze modelul metodelor lui Hristos, acţiuni ADRA, evanghelizare prin media, centre de consiliere, studii biblice oferite de membri, tineri şi misionari sau lucrători biblici, evanghelizări susţinute de copii, evanghelizări personale sau publice şi multe, multe alte metode care aşteaptă să fie iniţiate şi susţinute de Duhul Sfânt. Avem nevoie de o implicare comună în care pastori, cadre medicale şi membri ai bisericii să lucreze cu aceeaşi viziune, denumită de Spiritul Profetic prin cuvintele „slujire împletită".

În *Manuscrisul 117* (1901), Ellen White scrie: „Fiecare pastor al Evangheliei ar trebui să fie pregătit pentru lucrare misionară medicală. Lucrarea misionară medicală trebuie să fie strâns unită cu lucrarea de predicare, aşa cum braţul este unit cu trupul. Reţinerea manifestată în

Mântuitorul nostru S-a arătat interesat de întreaga ființă a omului – la nivel fizic, mintal, social și spiritual.

promovarea principiilor reformei sănătății este cauzată de lipsa abnegației. În marile orașe, lucrarea misionară medicală trebuie să meargă mână în mână cu lucrarea de vestire a Evangheliei. Ea va deschide uși pentru pătrunderea adevărului."

Dumnezeu ne cheamă și pe noi să reînviorăm modul comprehensiv de folosire a slujirii medicale în marile orașe ale lumii. Este nevoie de organizații confesionale și alte forme de misiune care să susțină biserica în acțiunile ei de evanghelizare și de câștigare a sufletelor în marile orașe de pe întregul glob.

Când Hristos le slujea oamenilor din cetățile vremii Sale, El era implicat activ și „străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod" (Matei 9:35). El a învățat și a arătat cum se poate ca „toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească". El a susținut și a proclamat mesajul prin care oamenii să aleagă viața, să o trăiască din plin și i-a trimis pe cei care au gustat-o pentru a „spune lumii" vestea cea bună.

O mare așteptare

Textul din Matei 9:36 spune că, atunci când Hristos a văzut gloatele, „I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor". Lumea de azi a obosit și se trece. Se simte o mare așteptare pentru ceea ce este real, solid, pentru ceea ce va conduce la pace și securitate, la ceea ce va uni oamenii, așa cum știe păstorul să-și țină turma unită. Hristos ne cheamă azi pe mine și pe tine să alegem viața deplină în El, să ne meargă bine în toate lucrurile și sănătatea noastră să sporească prin locuirea Duhului Sfânt în viața noastră, astfel încât, la rândul nostru, să putem fi păstori pentru ceilalți.

Dumnezeu ne cheamă să fim parte a marii echipe unite și împletite de oameni care arată compasiune pentru cei care sunt necăjiți și risipiți, pentru toți cei cu trupul și sufletul zdrobite. Este o nevoie uriașă, iar lucrătorii sunt puțini. Hristos a spus în Matei 9:37,38 că este un potențial imens pentru seceriș, dar că lucrătorii sunt puțini. Partea noastră ar fi deci aceea de a ne ruga ca Domnul să trimită lucrători pentru seceriș.

Ești dispus, asemenea prietenilor paraliticului de la început, să continui în lucrarea de a-i aduce și pe alții la Hristos? Ești hotărât să mergi mai departe, indiferent de ceea ce ar putea să se întâmple? Ești dispus să accepți invitația lui Hristos de a căuta ca toate lucrurile să îți meargă bine și sănătatea ta să sporească? Cât ești de perseverent în toate acestea? Ești dispus să lași ca Duhul Sfânt să aducă redeșteptarea și reforma în viața ta, astfel încât să fii gata să slujești asemenea lui Isus?

Hristos revine curând! Te invit chiar acum, la începutul acestei Săptămâni de Rugăciune, să te concentrezi pe acest lucru – „numai metoda lui Hristos". Te invit să te dedici cu totul Lui și să fii dispus să mergi oriunde te cheamă, să faci orice ți-ar cere pentru a duce Evanghelia ca din partea Lui. ■

[1] Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 268, orig.
[2] Idem, *Divina vindecare*, p. 143, orig.
[3] Idem, *Lucrarea misionară medicală*, p. 304, orig.

TED N. C. WILSON ESTE PREȘEDINTELE BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA LA NIVEL MONDIAL.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Imaginează-ți că ești unul dintre prietenii paraliticului din Marcu 2. Ai fi dispus să strici acoperișul, făcând o gaură în el, sau un astfel de gest ți-ar părea un nonsens? Cum am putea să fim prietenii „credincioși" ai oamenilor din jurul nostru?

2. Gândește-te la oamenii care trăiesc în jurul bisericii tale, care-ți sunt vecini. Cum poți ajunge la ei „numai cu metoda lui Hristos", într-un mod practic? Discută ideile pe care le ai cu ceilalți din biserica ta.

3. Cum putem sluji altora atunci când noi înșine ne simțim incapabili să facem față greutăților vieții de zi cu zi? Cum ar putea „numai metoda lui Hristos" să schimbe modul în care relaționăm cu Isus, astfel încât să dea o nouă substanță ideilor noastre de misiune și slujire?

Sabat după-amiază

Doar Isus. Mai întâi El…

HRISTOS ESTE MODELUL NOSTRU SUPREM

de GABRIEL GOLEA

Încă o Săptămână de Rugăciune, încă o săptămână de har. Cu bucurie, venim și anul acesta înaintea Domnului cu gândul recunoștinței, al rugăciunii și al unei părtășii frățești, în toată libertatea. Pentru această prelegere, vă propun să medităm asupra următoarelor cuvinte-cheie: model, credință, slujire și înviorare-reformă.

Modelul nostru

Când vorbim despre un model de viață, fiecare dintre noi avem un ideal la care ținem. Anumite persoane poate ne-au marcat într-un mod esențial. Personal aș putea aminti: învățătorul meu, profesoara de limba română, unul dintre liderii de tineret din biserică, pastorul din vremea aceea, câțiva profesori de teologie de mai târziu, un coleg de pastorație etc. Idealul suprem rămâne însă Isus, model pe care fiecare dintre cei amintiți l-au reflectat într-o oarecare măsură, poate chiar fără o intenție declarată. Prin ei sau în mod direct, Isus S-a manifestat în mine și în jurul meu, lucrarea Lui de vindecare, de refacere spirituală, a întregii persoane atât pe plan fizic, mintal, social, cât și spiritual.

Modelul generează curaj, putere, precum și dorința de a merge mai departe. Existăm acum și aici, dar credem și în veșnicie, pentru că alte persoane înaintea noastră au făcut la fel, iar exemplul lor ne-a îndemnat să avem propria experiență cu Hristos. Gândul că nu suntem singuri și că drumul pe care-l avem de parcurs a fost deja străbătut înaintea noastră ne dă aripi, ne ține aproape de ideal. În plus, dacă modelul este chiar Mântuitorul, în sensul absolut al termenului, toate aceste virtuți capătă noi valori, decisive, pline de speranță.

Cuvântul Domnului ne îndeamnă: „Să ne fixăm atenția asupra lui Isus, Cel care inițiază și desăvârșește credința, Cel care, pentru bucuria ce-I stătea înainte, a îndurat crucea, disprețuindu-i rușinea, și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu! Gândiți-vă cu atenție la Cel care a îndurat o astfel de împotrivire față de El Însuși din partea păcătoșilor, ca să nu vă lăsați descurajați și să renunțați” (Evrei 12:2,3, trad. liberă).

Forța de atracție către El, Modelul nostru, este fără margini... Unic, cu adevărat Model.

Un autor necunoscut a scris următoarele despre El:

„Cel mai iubit om din istorie, Isus Hristos, n-a avut servitori, și totuși I se spunea Stăpân.

N-a avut diplomă, și totuși I se spunea Învățător.

N-a avut medicamente, totuși I se spunea Vindecător.

N-a avut armată, și totuși se temeau de El.

N-a câștigat niciun război, și totuși a cucerit lumea.

N-a comis nicio crimă, și totuși L-au răstignit.

A fost înmormântat, și totuși trăiește și azi.”

Credința

Existența noastră nu se limitează doar la ceea ce vedem și simțim. O lume invizibilă, cu adevărat reală, ne înconjoară viața, trăirile și aspirațiile. Credința este brațul care ne leagă de această lume invizibilă, este suportul moral și de suflet care ne permite să privim în sus.

Dincolo de nori, soarele strălucește cu siguranță. O știm cu toții… Credința însă ne amintește, eficient și plăcut, de această frumoasă realitate încărcată de mult optimism. Dimpotrivă, fără credință însă, viața noastră ar fi teribil de limitată și atât de tristă în exprimările și binefacerile ei!

„Credința este o încredere în lucrurile nădăjduite, o certitudine cu privire la lucrurile nevăzute. Prin aceasta, cei din vechime au fost vorbiți de bine. Prin credință înțelegem că veacurile au fost create prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa încât ceea ce se vede a fost făcut din lucruri care nu se văd” (Evrei 11:1-3, trad. autorului).

Credința are nevoie să fie întărită, hrănită, dezvoltată. Timpul petrecut cu Dumnezeu este o investiție pentru

eternitate. „Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, prin rugăciune și cerere, cu mulțumire, faceți cunoscute cererile voastre înaintea lui Dumnezeu. Iar pacea lui Dumnezeu, care depășește orice înțelegere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus" (Evrei 4:6,7, trad. autorului).

Încrederea în Dumnezeu procură energie pentru alergarea noastră. Am înțeles că ea ne întărește din punct de vedere fizic, mintal, emoțional și spiritual. Chiar și în vremuri dificile, când viața poate ne este pusă în pericol, credința ne înalță mai presus de tot ceea ce simțim și trăim. Noi înțelegem că toate acestea ni se întâmplă „în timp ce așteptăm fericita nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos" (Tit 2:13 trad. autorului). Atunci, tot ceea ce este trist și păgubitor, limitat și păcătos va dispărea pentru totdeauna.

Între timp, credința este atât de necesară! Ea schimbă felul de a vedea propria viață, precum și pe cea a altora. Căci a rămâne doar pe un plan strict personal, a fi interesat doar de propria persoană nu este suficient. Mai mult chiar, nu este nici pe departe ceea ce Creatorul a pus în ființele create, la origine: nevoia, dar și privilegiul de a sluji altora.

Slujirea

Dragostea pentru Dumnezeu și pentru cei în nevoie este o sursă de creativitate și de bucurie. Acesta este programul de lucru pe care Creatorul ni-l pune înainte. Diferite motive însă ne fac să ne îndepărtăm de obiectivul propus: lipsa de timp, incapacitatea de a sluji, propriile necazuri.

Pentru a sluji însă, pentru a ne apropia de alții, trebuie să fim mai întâi noi înșine în măsură să putem lucra. Este într-adevăr nevoie de mult curaj pentru a înfrunta provocările zilei. Trebuie totuși o dispoziție a inimii potrivită, o atitudine care să ne permită să fim în stare de a lucra, de a-i iubi pe semeni și de a fi în măsură să intervenim. Cum putem fi eficienți pentru alții dacă noi avem îndoieli serioase cu privire la propria capacitate sau la eficiența intervenției divine ori dacă ne plângem mereu că suntem nefericiți și fără putere? Căci nu este nimic mai trist, mai descurajator decât să vezi un creștin… trist și descurajat!

Un egoism de tip modern s-a instalat în relațiile dintre noi: privim mai mult la noi decât la nevoile altora; suntem preocupați mai mult de cât de bine ar trebui să ne fie nouă, în loc de cât de rău o duc alții!

De curând, cineva făcea următoarea constatare: „Suntem săraci… pentru că, deși avem viață, nu trăim; pentru că, deși nu avem destul timp, este bunul pe care îl irosim cel mai mult; pentru că vorbim, dar nu transmitem; pentru că ascultăm, dar nu înțelegem; pentru că privim, dar nu vedem; pentru că avem sentimente, dar nu le exprimăm; pentru că avem mâini, dar nu mângâiem; nu ștergem lacrimi, nu îmbrățișăm... pentru că, deși avem telefoane, nu comunicăm; pentru că avem cerul și frumosul în jur, dar mergem cu privirea în pământ."

În mod normal, niciun om bolnav nu poate trata pe un alt bolnav. Paradoxal însă, când lucrăm pentru alții, intervine vindecarea, sentimentul utilității, o nouă stare fizică și spirituală care generează în noi sentimente pozitive, hotărâri noi, trăiri atât de necesare pentru a putea continua.

„Cel mai iubit om din istorie, Isus Hristos…

N-a avut servitori
și totuși I se spunea Stăpân.

N-a avut diplomă
și totuși I se spunea Învățător.

N-a avut medicament
și totuși I se spunea Vindecător.

N-a avut armată
și totuși se temeau de El.

N-a câștigat nici-un război
și totuși a cucerit lumea.

N-a comis nici-o crimă
și totuși L-au răstignit.

A fost înmormântat
și totuși trăiește și azi."

Sănătatea și menținerea sănătății în condiții cât mai bune nu reprezintă un scop în sine. Dumnezeu nu ne cere să fim sănătoși doar pentru a fi… sănătoși. El ne recomandă să primim sfaturile care permit menținerea sănătății în vederea unui scop precis. „Voi sunteți templul Duhului Sfânt", spunea apostolul Pavel (1 Corinteni 3:16). În Antichitate, un templu avea ca scop să-i aducă laolaltă pe credincioși pentru închinare, o lucrare spirituală consacrată Divinității. Slujirea noastră trebuie să fie altruistă, pentru alții, în cele din urmă, adresată Domnului.

Ori de câte ori slujim altora, în realitate noi suntem adevărații beneficiari. Când suntem preocupați de propria persoană, suntem adesea necăjiți, bolnavi chiar. Lucrarea cu alții însă ne face să ne simțim bine, ne vindecă. Este vorba de acea binefacere care ne înalță și ne întărește. De aceea, Domnul ne cheamă să slujim semenilor, iar nevoile acestora ne invită să fim prezenți acolo unde aceste nevoi se manifestă, adică peste tot în jurul nostru, cu iubire și pasiune pentru suflete.

Ellen G. White mărturisea: „Îl iubesc pe Dumnezeu. Îl iubesc pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și simt un inte-

res puternic pentru binele fiecărui suflet care se declară că este un copil al lui Dumnezeu. Nu voi înceta să lucrez, nici nu mă voi descuraja." (*Scrisoarea* 86, 1906)

Reînviorare și reformă

Cuvinte importante, un adevărat program de viață pentru fiecare dintre noi! Biserica este chemată astăzi să facă o schimbare și să pună în practică toate sfaturile inspirate pe care le are, pentru ca lumea să poată cunoaște o diferență, să vadă puterea atât de mult așteptată de toți.

Ceea ce este specific pentru creștinism în general (dar și pentru adventism în particular) este capacitatea lui de a dăinui, de a străbate veacurile și meridianele, este capacitatea lui de a se reînnoi. Este o adevărată înviere. În întâlnirile noastre, noi celebrăm adesea moartea și învierea, căci ceea ce este mort poate reveni la viață. Noi știm însă că, în creștinism, ceea ce este mort nu înseamnă că s-a încheiat, ci poate să continue.

Schimbarea așteptată nu va veni din partea politicii, nici a economiei, nici a altor eforturi omenești. Aceste domenii nu au capacitatea spirituală de a schimba lucrurile. Schimbarea însă, reînviorarea, va veni de la Domnul, prin biserică.

„Înainte ca lucrarea să se încheie și înainte ca sigilarea poporului lui Dumnezeu să se sfârșească, vom primi revărsarea Duhului Sfânt. Îngerii din cer vor fi în jurul nostru. Timpul prezent este un timp de pregătire pentru cer, când trebuie să trăim într-o ascultare deplină de poruncile lui Dumnezeu." (Ellen G. White, *Solii alese*, vol. 1, p. 101)

Bunul Dumnezeu să binecuvânteze trăirea noastră laolaltă în așteptarea acelor zile când vom fi, în sfârșit, împreună cu Domnul vieții pentru veșnicie. ■

GABRIEL GOLEA ESTE PREȘEDINTELE CONFERINȚEI FRANȚA-NORD, UNIUNEA FRANCO-BELGIANĂ.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Fără a uita Modelul nostru suprem, Mântuitorul, sunteți invitați să vă gândiți la acele persoane care v-au fost model în viață. Ce calități practice, spirituale și morale reținem în dreptul acestor persoane?
2. Considerați că dimensiunea socială, umanitară (binefacerea) este bine reprezentată în comunitatea locală? Dacă nu, ce sugestii practice aveți pentru a pune în aplicare programe de binefacere?
3. Ce înțelegeți prin înviorare? Dar prin reformă? Dezbateți aceste noțiuni și rugați-vă pentru înviorare și reformă.

Duminică

Să experimentăm puterea credinței

ÎN GALA EROILOR LUI DUMNEZEU ESTE UN LOC ȘI PENTRU TINE

de MARK A. FINLEY

În ultimii 25 de ani, cercetătorii au examinat mult mai de aproape relația dintre credință, la modul generic, și credința religioasă specifică. Credința are un impact pozitiv asupra sănătății noastre fizice, mintale și emoționale. Deși cercetarea continuă și nu avem încă toate răspunsurile, știm totuși că credința are un cuvânt de spus. Cunoscute universități, instituții naționale de cercetare a sănătății publice sau organizații de sănătate finanțate privat ajung toate la concluzii similare. Un sistem puternic de credințe poate fi temelia unei sănătăți mai bune.

Iată două exemple specifice cu privire la impactul asupra vieții pe care l-ar putea avea o doză de spiritualitate:

Un sondaj realizat în California a arătat că cei care merg la biserică și participă la activități ale bisericii sunt mai puțin stresați cu privire la finanțe, sănătate sau alte îngrijorări cotidiene, în comparație cu oamenii catalogați ca neavând preocupări spirituale. Alte studii au arătat că spiritualitatea contribuie la reducerea sinuciderilor, a abuzului de alcool și droguri, a ratei criminalității și a divorțurilor. Conform unui studiu realizat de Universitatea Columbia, femeile care au avut mame evlavioase au un risc de depresie cu 60% mai mic în următorii 10 ani decât femeile ale căror mame nu au fost atât de evlavioase. Un alt studiu a arătat că fetele care aparțin aceleiași confesiuni religioase ca mamele lor au un risc chiar mai mic, cu 71% mai mic, să treacă prin depresii, iar băieții și mai puțin (84%).[1] Așadar, ca rezultat al acestor studii și al multor altor studii similare, oamenii de știință ajung la concluzia că un puternic sistem de credințe poate fi temelia unei sănătăți mai bune.

Credința are un impact deosebit

Să analizăm credința biblică autentică: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd" (Evrei 11:1). Credința este aceea care privește mai departe, înainte, din moment ce este „încrederea neclintită în lucrurile nădăjduite". În limba greacă, ideea transmisă este aceea a unei temelii, arătând astfel că prin credință se înțelege chiar temelia vieților noastre. În același timp, credința este cea care privește în sus, din moment ce este o „încredințare despre lucrurile care nu se văd".

Credința este asigurarea că, în cele din urmă, Dumnezeu ne va împlini toate visurile. Credința este aceea prin care credem că Dumnezeu ne va întări pentru a învinge orice obstacol până în ziua în care vom primi răsplata finală în Împărăția Sa veșnică.

Ellen White clarifică natura credinței religioase: „Credința este încrederea în Dumnezeu – a crede că El ne iubește și știe cel mai bine ce e spre binele nostru."[2] Credința energizează întreaga noastră ființă și ne dă curaj. Credința renaște speranța noastră. Ea ne ridică ochii de la ceea ce este spre ceea ce poate fi. Credința crede în făgăduințele lui Dumnezeu și primește darurile lui Dumnezeu înainte ca ele să se materializeze. Credința este vindecare.

Galeria eroilor lui Dumnezeu

Aceasta este credința care i-a întărit pe eroii Vechiului Testament în confruntările cu circumstanțele provocatoare ale vieții lor și i-a făcut să rămână credincioși lui Dumnezeu. Abel, Enoh, Noe, Avraam, Iacov, Iosif, Moise și alți eroi din Evrei 11 au avut un lucru în comun – *credința* –, o credință care i-a susținut și i-a sprijinit de-a lungul vieții.

Evrei 11 enumeră o serie de eroi ai credinței pe parcursul mai multor veacuri. Numele lor sunt păstrate în galeria eroilor lui Dumnezeu. Surprinzător, primul exemplu din lista credinței este al unei persoane care moare. Nu regăsim aici nicio eliberare miraculoasă: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort" (Evrei 11:4). Scriptura ne spune că Abel fusese un om neprihănit, și totuși credința lui l-a dus la moarte. Dacă nu ar fi avut credință, atunci nu și-ar fi pierdut viața. Cain nu a avut credință și a trăit mai departe. Abel a avut

credință și a murit. O astfel de situație le-ar putea părea stranie celor care au o înțelegere eronată asupra adevăratei credințe. Finalul credinței pe acest pământ nu este unul de tip hollywoodian. Însă adevărata credință rămâne.

Enoh este următorul în linia împărătească a credinței: „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu" (Evrei 11:5). Dacă Enoh nu ar fi avut credință, el ar fi murit. Enoh a avut credință și a trăit, în timp ce Abel, cu o credință de aceeași valoare, a murit. Acești vrednici eroi ai credinței din Evrei 11 ne arată cum să ne încredem în Dumnezeu. Enoh s-a încrezut în Dumnezeu în viață, Abel s-a încrezut în El în moarte.

Observați contrastul între Noe și Avraam: „Prin credință Noe, când a fost înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau și, plin de o teamă sfântă, a făcut un chivot ca să-și scape casa" (Evrei 11:7). Credința lui Noe l-a condus să facă ceea ce a spus Dumnezeu, chiar dacă majoritatea lumii din vremea sa a crezut că e ridicol așa ceva. Noe a urmat ascultător instrucțiunile lui Dumnezeu. Timp de 120 de ani, el a construit arca, în ciuda faptului că nu se vedea nicio urmă de ploaie. Ei bine, aceasta este credință. Experiența lui Avraam este exact opusul: „Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce" (Evrei 11:8). Credința lui Avraam l-a făcut să renunțe la familia și patria sa pentru a se aventura în necunoscut.

Ce contrast! Abel a murit în credință, dar Enoh a supraviețuit prin credință. Noe a rămas pe loc, în credință, în timp ce Avraam s-a aventurat în necunoscut prin credință. Astfel de contraste continuă pe parcursul capitolului.

Sara a născut un copil la vârsta de 90 de ani. Mai târziu, Avraam a luat copilul, pe Isaac, acum un tânăr în putere, și au mers împreună pe muntele Moria, având poruncă de la Dumnezeu de a-l aduce ca jertfă. Dumnezeu a onorat credința lui Avraam și l-a lăsat pe fiul său în viață. Același Dumnezeu care a cerut acestor părinți să creadă că El le va da copilul dorit le-a cerut să creadă mai departe în El și atunci când le-a poruncit să-și sacrifice copilul.

Credința nu înseamnă să-I cerem lui Dumnezeu ce dorim, sperând că El ne va da asta. Ci credința este o încredere statornică în Dumnezeu, indiferent de circumstanțe. S-ar putea să avem o boală care ne amenință viața sau s-ar putea să ne bucurăm de o sănătate foarte bună. Am putea trăi liniștiți, mulțumiți în casa noastră, sau am putea fi confruntați cu o mutare într-o zonă de care ne temem. Am putea fi prosperi la nivel financiar sau, dimpotrivă, luptând din greu să ne plătim ratele la bancă. S-ar putea să ne bucurăm de o căsătorie excelentă sau să vedem cum relația e în pericol să se strice. Poate că ne simțim foarte aproape de Dumnezeu sau, dimpotrivă, departe de El. Credința nu depinde de ceea ce simțim sau de circumstanțele în care ne aflăm (Habacuc 3:17-19).

Eroii din Evrei 11 au avut o trăsătură comună regăsită de-a lungul întregii vieți: *s-au încrezut în Dumnezeu.*

Să ne mărim credința

Ce să facem atunci când credința noastră este slabă? Din Romani 12:3, aflăm că avem credință „potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia". Atunci când luăm o decizie conștientă de a ne îndrepta spre atotiubitorul și atotputernicul Dumnezeu, de a ne încrede în El, atunci El pune în inima noastră o măsură de credință. Astfel, credința este un dar pe care ni-l dă Dumnezeu. Cu cât ne exersăm mai mult acest dar, cu atât va crește mai mult. Credința crește atunci când învățăm să ne încredem în Dumnezeu în încercările și provocările cu care ne confruntăm în viață. Sunt momente în viața noastră când credința crește și se dezvoltă în cele mai dificile circumstanțe. Uneori chiar momentele celei mai mari disperări se vor dovedi ocaziile celei mai mari credințe.

Credința crește atunci când meditățm asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Atunci când mintea este umplută cu acest Cuvânt, credința crește. Scripturile afirmă această realitate divină: „Credința vine în urma auzirii, iar auzirea, în urma Cuvântului lui Dumnezeu" (Romani 10:17). Cu cât ne umplem mai mult mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu atât mai mult va crește credința noastră. Încrederea în Dumnezeu ne energizează întreaga ființă. Ea ne întărește fizic, mintal, emoțional și spiritual. Chiar și în vremuri în care suferim de o boală care ne amenință viața, credința ne ridică de la lucrurile care sunt spre cele care vor fi. Ne prindem de acea „fericită nădejde" și ne bucurăm în slava revenirii lui Hristos, când boala va fi eliminată pentru totdeauna.

Până în ziua aceea, trăim prin credința în Isus, Cel care este Izvorul adevărat al tuturor vindecărilor. ■

[1] *Journal of the American Academy of Child and Adolescent Psychiatry,* 1997.
[2] Ellen G. White, *Educație*, p. 253, orig.

MARK A. FINLEY S-A PENSIONAT DIN FUNCȚIA DE VICEPREȘEDINTE AL CONFERINȚEI GENERALE ÎN ANUL 2010. CONTINUĂ SĂ SLUJEASCĂ PE POSTUL DE ASISTENT AL PREȘEDINTELUI CONFERINȚEI GENERALE ȘI EDITOR COLABORATOR AL PUBLICAȚIEI *ADVENTIST REVIEW*.

ÎNTREBĂRI PENTRU reflecție și discuții

1. Suntem înconjurați de o societate saturată de media, care ne bombardează zilnic cu reclame. Cum putem rămâne oameni ai credinței într-un astfel de mediu?
2. De ce i-a cerut Dumnezeu lui Avraam să-l aducă pe fiul său Isaac ca jertfă pe muntele Moria? Nu este un astfel de gest unul crud și ilogic? Este credința întotdeauna logică?
3. Discutați moduri în care puteți ajuta la creșterea credinței copiilor și tinerilor din biserica locală. Cum am putea deveni canale ale credinței pentru cei din jurul nostru?

Luni

Abordarea întregii ființe

RESTAURAREA CUPRINDE ȘI TRUPUL, ȘI MINTEA, ȘI SUFLETUL OMULUI

de PETER N. LANDLESS

Ziua a început așa cum începe oricare altă zi din viața unui medic ocupat. Alături de alte lucruri de făcut, agenda cuprindea și o operație pe care trebuia să o fac în dimineața aceea. Pacienta era nou-venită în orășelul nostru cu aspect de comunitate rurală, locul unde am activat în primii ani de slujire misionară medicală. Când să plec de acasă, am primit mesajul că era o urgență legată de acel caz, chiar înainte de intervenția chirurgicală propriu-zisă. Am sunat la spital și le-am spus că întârzii câteva minute, dar că voi ajunge când pacienta va fi deja pregătită pentru operație și anestezia va începe să-și facă efectul.

Am ajuns la spital și, când mă pregăteam pentru operație, am întrebat dacă pacienta e deja adormită. Asistenta m-a încurajat să verific eu însumi dacă e așa sau nu. Imaginați-vă surpriza să găsesc anestezistul, asistenta de la sala de operație și alți asistenți stând cu toții lângă o pacientă întinsă pe masa de operație și cu ochii mari deschiși!

Când am întrebat de ce nu este anesteziată pacienta, un coleg mi-a replicat sec: „Întreab-o tu de ce!" Așa că am făcut-o. Pacienta era o persoană prietenoasă, cu un zâmbet sincer, care risipea atmosfera aceea mai degrabă tehnică a pregătirii pentru operație. Mi-a spus deschis: „Am aflat că dumneavoastră vă rugați întotdeauna cu pacienții înainte de operație. Așa că nu am fost de acord să mi se facă anestezie înainte să vă rugați cu mine."

Evident, m-am rugat pentru ea. Iar momentul acela a fost o minunată ocazie de mărturie atât față de pacientă, cât și față de colegi – a fost ilustrată metoda Cerului în abordarea întregii ființe a omului.

Suntem ființe holistice

Sănătatea este atât de strâns legată de tot ce facem și suntem, încât pare să fie înscrisă în natura noastră de adventiști de ziua a șaptea. Dumnezeu Și-a demonstrat interesul pentru sănătatea oamenilor încă de la creație. El a construit un mediu magnific pentru a susține starea de bine a creaturilor Sale. El le-a pus la dispoziție alimente hrănitoare, aer proaspăt, apă curată și ocazia de a face mișcare în cultivarea grădinii. A fost interesat de sănătatea lor spirituală, a mers și a vorbit cu ei în răcoarea serii.

Încă de la început, spiritualitatea și sănătatea au fost împletite. Chiar și după căderea în păcat, după potop și după robia egipteană, Dumnezeu a demonstrat grija pe care o are pentru sănătatea poporului Său, oferindu-i instrucțiuni cu privire la sănătate. Astfel de informații i-au protejat pe evrei de numeroasele boli care făceau ravagii în lumea egipteană și în celelalte popoare.

La împlinirea vremii, Dumnezeu ne-a arătat un model de viață holistică în exemplul oferit de Domnul nostru Isus Hristos. Scriptura confirmă că „Pruncul creștea și Se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El" (Luca 2:40). Iar mai târziu, „Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor" (Luca 2:52). Autorul acestor cuvinte, medicul evanghelist Luca, face o evidentă corelație între aspectele fizice, emoționale, mintale și sociale și demonstrează cum arată de fapt acea Ființă holistică după al cărei chip și asemănare am fost făcuți.

Dumnezeu, în harul Său uimitor, a accentuat faptul că suntem ființe holistice, prin mesajul de sănătate transmis bisericii în soliile semnate de Ellen White. Viziunea ei de la Otsego[1] a adus mesajul clar că este o datorie spirituală aceea de a ne îngriji de templul trupului nostru și a fost confirmată integrarea holistică a trupului, a minții și a spiritului. Aceleași principii au rămas valabile de-a lungul timpului și continuă să fie urmărite de știință. Principiile ce țin de repaus, lumina soarelui, nutriție echilibrată, încredere în Dumnezeu, exercițiu fizic, temperanță, respirarea unui aer curat au aceeași țintă: de a menține o unitate echilibrată.

Viziunea de la Otsego a accentuat faptul că ținta primară a îngrijirii sănătății noastre este aceea de a-I sluji lui Dumnezeu și aproapelui nostru la capacitate optimă. Sigur, suntem primii care ne bucurăm de propria sănătate, dar nu aceasta este ținta în sine. Suntem salvați pentru

a sluji altora, după cum scrie Ellen White: „Am ajuns o vreme în care fiecare membru al bisericii ar trebui să se implice în lucrarea misionară medicală. Lumea este o leprozerie plină de victime, atât ale bolilor fizice, cât și ale bolilor spirituale. Peste tot în jur, oamenii mor din pricina lipsei de cunoștință a adevărurilor care ne-au fost date. Membrii bisericii au nevoie de o trezire, astfel încât să conștientizeze responsabilitatea pe care o au pentru a împărtăși aceste adevăruri."[2]

Aceste lucruri au fost adevărate atunci și au o și mai mare aplicabilitate azi. Este o chemare la o slujire medicală atât personal, cât și la nivel de organizație a bisericii de a începe să împărtășim lumii adevărurile sănătății prin predicare, învățare, vindecare și disciplinare.

Scopul unui mesaj holistic de sănătate

Mesajul holistic de sănătate, bine întemeiat în înțelegerea biblică și în revelația inspirată, răspunde de fapt unei chestiuni fundamentale a existenței omenești: problema bolii și a suferinței ca rezultat al acesteia. Deși de o mare importanță, aici nu ne referim numai la alimentație. Ellen White trasează scopul unei reforme a sănătății: „Atunci când învățați principiile de sănătate, aduceți mereu în atenția minții marele obiectiv al reformei – scopul este acela de a asigura cea mai înaltă dezvoltare pentru trup, minte și suflet. Arătați că legile naturii, fiind legile lui Dumnezeu, au scopul de a ne asigura binele; că ascultarea de ele aduce fericirea în viața aceasta și ne ajută în pregătirea vieții viitoare."[3]

Mesajul de sănătate Îl are în centru pe Dumnezeu, care transformă informațiile despre sănătate într-o filozofie a sănătății pe deplin integrată. Se distinge o componentă morală în toată activitatea noastră de administratori ai darului holistic al vieții, după cum spune apostolul Pavel: „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu" (1 Corinteni 10:31).

Suntem susținuți și vindecați de puterea lui Dumnezeu. Orice stare de bine de care ne bucurăm vine, de fapt, de la El. Prin harul Său, ne putem bucura că suntem întregi chiar și atunci când uneori simțim că ne frângem în bucăți. Pavel vorbește despre astfel de lucruri când, amintind de ocaziile în care el însuși era zdrobit, a primit asigurarea din partea Domnului: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită" (2 Corinteni 12:9).

Chiar și atunci când ne simțim zdrobiți, „prima noastră datorie față de Dumnezeu și față de aproapele este aceea a dezvoltării personale. Fiecare facultate cu care ne-a înzestrat Creatorul ar trebui să fie cultivată la cel mai înalt grad de perfecțiune, astfel încât să putem împlini cel mai mare bine de care suntem capabili."[4]

Atunci când ne dezvoltăm la potențialul maxim, slujirea adusă lui Dumnezeu va avea mai multe fațete și ne vom îngriji cu adevărat de toate nevoile experienței omenești. O componentă importantă a împărtășirii mesajului de sănătate este materializarea efectivă a principiilor predicate. Aceasta a fost metoda pe care Hristos a pus-o în practică. Pe scurt: amestecarea printre oameni, grija față de ei, compasiunea, slujirea nevoilor și abia apoi încurajarea oamenilor de a păși pe calea către Hristos.

Cum arată concret „abordarea întregii ființe"?

De-a lungul Bibliei, regăsim exemple de neuitat în care Dumnezeu abordează întreaga ființă a omului. El i-a dat poporului Israel o lege morală și a închis cercul învățăturilor cu instrucțiuni foarte clare prin care ei să-și păstreze viața și sănătatea. Demonstrația finală de grijă pentru toate nevoile ființei umane a fost făcută în viața, slujirea și minunile săvârșite de Isus. Mântuitorul a arătat compasiune pentru cei trudiți, obosiți, necăjiți și risipiți (Matei 9:36). El a hrănit miraculos mulțimi de oameni cuprinși de foame (Matei 14:15-20) și i-a îndemnat pe ucenicii Săi să nu ezite în oferirea unui pahar cu apă rece celui însetat (Matei 10:42). El l-a reabilitat pe demonizat, aducându-l la o stare în care era din nou îmbrăcat normal, avea mintea întreagă și ședea la picioarele Domnului (Luca 8:35).

Ca biserică, am fost binecuvântați cu multă cunoștință, astfel încât viața să fie trăită din plin. Este o sarcină sfântă aceea de a ne îngriji de templul trupului, iar apoi de a petrece timp și de a ne cheltui în slujirea unei lumi zdrobite, a oamenilor care strigă după descoperirea plină de har a lui Isus Hristos în ucenicii Lui. Ca ființe holistice, noi ar trebui să Îl slăvim prin trupurile noastre, prin mintea noastră, prin duhul nostru, astfel încât „să conservăm fiecare putere la cea mai bună capacitate a ei, pentru a aduce cea mai înaltă slujire lui Dumnezeu și oamenilor."[5] ■

[1] Pe 6 iunie 1863, în timp ce se afla în orășelul Otsego, Ellen White a primit una dintre cele mai importante viziuni din activitatea ei profetică. Aceasta aducea în atenția adventiștilor nevoia de a fi preocupați de sănătatea lor și a celor din jur.
[2] Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 7, p. 62, orig.
[3] Idem, *Divina vindecare*, p. 146, orig.
[4] Idem, *Sfaturi pentru sănătate*, p. 107, orig.
[5] Idem, *Divina vindecare,* p. 319, orig.

PETER N. LANDLESS ESTE DIRECTORUL DEPARTAMENTULUI SĂNĂTATE AL CONFERINȚEI GENERALE, SILVER SPRING, MARYLAND.

ÎNTREBĂRI PENTRU reflecție și discuții

1. Ce ai răspunde cuiva care e de părere că sănătatea nu are nimic de-a face cu spiritualitatea?
2. În lumea aceasta plină de păcat, sunt nenumărați oameni care suferă de boli care-i aduc în stare de incapacitate pe mai multe planuri. Care crezi că este atitudinea pe care ar avea-o Isus față de acești oameni?
3. Care ar fi câteva căi concrete prin care ne-am putea arăta grija față de sănătatea întregii ființe?

Marți

Să trăim o viață de credincioșie

STILUL DE VIAȚĂ AL LUI DANIEL, CONFIRMAT DE ȘTIINȚA DE ASTĂZI

de DON MACKINTOSH

Atât în lumea religioasă, cât și în cea științifică s-a dezvoltat un interes cu privire la viața profetului evreu Daniel. Interesul a fost generat, în parte, de creșterea accentuată a bolilor în lumea occidentală. Viața lui Daniel și principiile sale de sănătate s-au bazat pe legile morale și de sănătate date de Dumnezeu. Printr-o viață aliniată la aceste principii, profetul Daniel s-a conturat ca un model de integritate într-o lume coruptă. El și cei trei prieteni ai lui și-au riscat chiar viața pentru a rămâne fideli legilor lui Dumnezeu. Să facem o trecere în revistă a unor studii științifice care urmăresc practicile de sănătate biblice manifestate în viața profetului Daniel.

Alegerea celei mai bune alimentații

Atunci când lui Daniel i-a fost oferită hrană după meniul împărătesc, Daniel a ales o alimentație bazată pe vegetale (Daniel 1:16), dieta prescrisă la început pentru omenire, la momentul creației (Geneza 1:29).

Cercetătorii au monitorizat recent timp de 21 de zile (Daniel 10:2,3) o alimentație vegetariană și au descoperit că adoptarea unei astfel de alimentații a condus la „creșterea sănătății cardiovasculare și a metabolismului”[1]. Cei care s-au alimentat astfel au avut un control mai bun asupra nivelului de zahăr din sânge[2], care influențează capacitatea de autocontrol și voință a consumatorului.[3] Deci, dacă nivelul de zahăr din sângele tău se află consecvent între limite optime, atunci capacitatea ta de a-ți controla acțiunile și de a-ți atinge țelurile se îmbunătățește consistent.

Alimentația bazată pe vegetale pe care au cerut-o Daniel și prietenii lui urma să se constituie într-o protecție față de consumul de produse de origine animală, bogate în acid arahidonic, un compus chimic despre care s-a demonstrat că are influență în intensificarea stărilor și a emoțiilor negative.[4] Alimentația biblică la care a apelat Daniel a dus la creșterea capacității mintale și l-a plasat în poziția în care a putut sluji ca o exemplificare a principiilor și scopurilor urmărite de Dumnezeul cerurilor.

Daniel a ales să bea apă, și nu vin, în condițiile în care alcoolul nu l-ar fi avantajat la nivel mintal. Consumul de apă îmbunătățește memoria la tinerețe[5]. Un studiu recent al Universității de Est din Londra a sugerat că un consum de minimum trei pahare de apă înainte de un examen a crescut timpul de reacție cu până la 14%.[6] Nu e de mirare că Daniel și prietenii lui au fost găsiți la examenul final având o înțelepciune de zece ori mai mare decât a colegilor lor!

Rugăciune și meditație

Daniel a avut o viață de rugăciune și de meditație.

Cercetătorii au fost uimiți să afle că, atunci când subiecții doar se gândesc la teme religioase, capacitatea lor de autocontrol este crescută.[7] Un alt studiu a indicat că rugăciunea este „un fel de exercițiu anaerobic de autocontrol”[8], în care, după acumularea a trei ore de rugăciune, subiectul manifestă o „creștere a atenției”, iar după acumularea a 11 ore, se ajunge la „intensificarea conexiunilor neuronale între zonele creierului responsabile de concentrare, ignorarea distracțiilor și controlul impulsurilor”[9]. Evaluarea rezultatelor finale ale studiului a indicat faptul că subiecții aveau „mai multă materie cenușie în cortexul prefrontal”[10], dar și o intensificare a „fluxului de sânge în cortexul prefrontal”[11], acesta fiind centrul creierului responsabil de funcțiile executive, care diferențiază omul de animal.

Evident, cei care urmează calea aleasă de Daniel de a practica rugăciunea personală (Daniel 10), dincolo de rugăciunea în grup restrâns sau publică (Daniel 1 și 2), se pot aștepta la rezultate similare.

Sănătatea mintală a lui Daniel și succesul lui au fost cu siguranță bazate pe încrederea lui în Dumnezeu. Ca rezultat, el s-a consacrat ascultării de legile morale și de sănătate ale lui Dumnezeu (Daniel 9:4,13). Fidelitatea lui Daniel față de legile lui Dumnezeu i-a adus beneficii nu numai lui, ci, așa cum s-a văzut mai departe, chiar împăratului Darius, conducătorul noului imperiu, care l-a pus administrator al treburilor împărătești, pentru ca „împăratul

să nu sufere nicio pagubă" (Daniel 6:2) – o expresie care are de-a face cu pierderi financiare. Felul în care Daniel se raporta la legea lui Dumnezeu l-a făcut să fie cinstit nu numai în viața sa privată, ci și în tot ce ținea de activitatea lui în administrarea financiară a împărăției.

Cinstea

Cercetări recente cu privire la cinste au arătat că până și cei care au fost expuși doar puțină vreme la legile morale ale lui Dumnezeu sunt apți să manifeste niveluri mai înalte de cinste și corectitudine.

Participanții la un studiu au fost împărțiți în două grupe. Unora li s-a cerut să-și reamintească în scris cele Zece Porunci, iar celorlalți să-și amintească zece cărți pe care le-au citit în liceu. În grupa celor care și-au amintit cărțile s-a observat o incidență crescută a trișării. În grupa celor care au redat cele Zece Porunci nu s-a observat nicio trișare. Experimentul a fost făcut încă o dată, iar alternativa a fost cele Zece Porunci pentru o grupă și reglementări din codul de onoare al școlii pentru cealaltă. Cei care s-au concentrat pe cele Zece Porunci au fost măsurabil mai cinstiți în redarea acestora. Chiar și atunci când experimentul a fost reeditat pe un grup de atei declarați, rezultatele au fost aceleași.[12]

Deși Daniel a avut de înfruntat numeroase situații stresante, întotdeauna și-a păstrat un spirit de mulțumire. Ba chiar a petrecut timp în rugăciune și în momentele în care știa că decretul de moarte care interzicea rugăciunea avea să-l arunce în groapa cu lei (Daniel 6:10).

S-a demonstrat că o capacitate de a menține o atitudine de mulțumire a condus la mai puține probleme de sănătate, o perspectivă mai optimistă asupra vieții și o capacitate de progres spre ținte personale importante din zona creșterii la nivel academic, a relațiilor, a sănătății.[13] Pentru o sănătate optimă a creierului și a trupului, știința recomandă să avem jurnale zilnice de mulțumire.

Să ne păstrăm moștenirea

Deși ne putem gândi la mai mulți factori care să fi avut influență asupra lui Daniel în primii săi ani, cu siguranță că reforma din perioada împăratului Iosia a jucat un rol pozitiv în formarea lui. Daniel era foarte tânăr atunci când Iosia a condus poporul înapoi la credincioșia față de Dumnezeu și față de legea Sa.

Angajamentul lui Daniel față de Dumnezeu ne aduce aminte de determinarea tânărului împărat Iosia, care a dorit să înalțe legea lui Dumnezeu și stilul de viață cerut de Dumnezeu (vezi 2 Împărați 22; 23). Ca rezultat al redescoperirii legii lui Dumnezeu, Iosia a experimentat o redeșteptare și o reformă la nivel personal, fapt ce a dus mai departe la o redeșteptare a întregului popor. Împăratul Iosia beneficiază de una dintre cele mai strălucitoare aprecieri din paginile Scripturii: „Înainte de Iosia n-a fost niciun împărat care să se întoarcă la Domnul ca el, din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea lui, întocmai după toată legea lui Moise și, chiar după el, n-a fost niciunul ca el" (2 Împărați 23:25).

Viața de credincioșie a lui Iosia și stilul său de viață reprezintă o paralelă cu viața lui Daniel și a prietenilor săi, care, ani mai târziu, exilați într-o țară străină, s-au hotărât și au reușit să trăiască o viață integră la curtea Babilonului.

Ellen White a scris: „Caracterul lui Daniel este prezentat lumii ca un exemplu izbitor a ceea ce poate face harul lui Dumnezeu din niște oameni căzuți prin natura lor și corupți de păcat. Raportul acestei vieți nobile, de abnegație este o încurajare pentru cei care împărtășim aceeași natură. Din acest exemplu, putem extrage o putere prin care să rezistăm cu noblețe în fața ispitei, cu fermitate și, prin harul smereniei, să rămânem în picioare, în ciuda celei mai crunte încercări."

Dumnezeu să ne ajute să fim credincioși în sfera noastră de influență, așa cum a fost Daniel. ■

---

[1] Richard J. Bloomer, Mohammad M. Kabir, John F. Trepanowski, Robert E. Canale și Tyler M. Farney, „A 21-Day Daniel Fast Improves Selected Biomarkers of Antioxidant Status and Oxidative Stress in Men and Women", *Nutrition and Metabolism* 8 (2011): 17. Disponibil online la adresa: www.nutritionandmetabolism.com/ content/8/1/17.

[2] *Ibidem.*

[3] M. T. Gailliot, R. F. Baumeister, C. N. DeWall, J. K. Maner, E. A. Plant, D. M. Tice, L. E. Brewer, B. J. Schmeichel, „Self-control Relies on Glucose as a Limited Energy Source: Willpower Is More Than a Metaphor", *Journal of Personality and Social Psychology* 92, no. 2 (February 2007): 325-336. Disponibil online la adresa: www.ncbi. nlm.nih.gov/pubmed/17279852.

[4] Bonnie L. Beezhold, Carol S. Johnston și Deanna R. Daigle, „Vegetarian Diets Are Associated With Healthy Mood States: a Cross-sectional Study in Seventh- day Adventist Adults", *Nutrition Journal* 9 (2010): 26. Disponibil online la adresa: www.nutritionj.com/content/ 9/1/26.

[5] D. Benton și N. Burgess, „The Effect of the Consumption of Water on the Memory and Attention of Children", *Appetite* 53, no. 1 (August 2009): 143-146. Abstract disponibil online la adresa: www.ncbi.nlm.nih.gov/ pubmed/19445987.

[6] „How Drinking a Glass of Water Can Make Your Brain 14 Percent Faster". Disponibil online la adresa: www. dailymail.co.uk/health/article-2366353/ Howdrinking- glass-water-make-brain-14-faster.html.

[7] „Religion Helps Us Gain Self-control, Study Suggests", *Science DailyNews*, Jan. 24, 2012. Disponibil online la adresa: www.sciencedaily.com/releases/2012/01/1201241 13045.htm.

[8] Roy F. Baumeister și John Tierney, *Willpower: Rediscovering the Greatest Human Strength* (New York: Penguin Press, 2011), p. 180.

[9] Kelly McGonigal, *The Willpower Instinct: How Selfcontrol Works, Why It Matters, and What You Can Do to Get More of It* (New York: Avery, 2012), p. 25.

[10] *Ibidem,* p. 24.

[11] *Ibidem,* p. 25.

[12] Dan Ariely, *The (Honest) Truth About Dishonesty: How We Lie to Everyone – Especially Ourselves* (New York: Harper, 2012), pp. 39-44.

[13] Robert A. Emmons și Michael E. McCullough, „Counting Blessings Versus Burdens: an Experimental Investigation of Gratitude and Subjective Well-being in Daily Life," *Journal of Personality and Social Psychology* 84, no. 2 (February 2003): 377-389. Abstract disponibil online la adresa: http://psycnet.apa.org/index.cfm?fa=buy. optionToBuy&id=2003-01140-012.

DON MACKINTOSH ESTE DIRECTOR DE SĂNĂTATE ȘI CAPELAN AL CAMPUSULUI INSTITUTULUI WEIMAR DIN CALIFORNIA.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Ce schimbări ale stilului de viață ar trebui să faci pentru a urma mai aproape principiile trasate de Dumnezeu pentru o sănătate mai bună?
2. Putem face întotdeauna astfel de schimbări doar prin voința proprie?
3. Dacă nu, de unde putem obține ajutorul?

Miercuri

Să menținem o atitudine pozitivă

ESTE O COMPONENTĂ A PACHETULUI INTEGRAT DE SĂNĂTATE

de DES CUMMINGS JR.

Maratonul din Honolulu, 2010. Camerele de luat vederi și reporterii se îmbulzesc lângă linia de sosire. Atleta excepțională este Gladys Burrill. Scrutătorul liniei de sosire o identifică la orizont. Când se apropie, încep uralele și strigătele de încurajare. Deodată, Gladys încetinește cursa, apoi se oprește. Strigătele fanilor se transformă în gemete. Întrebările străpung aerul: „De ce s-a oprit?", „E accidentată?" După o pauză, Gladys transformă îndoielile în urale când își reia pasul și trece linia de sosire cu o performanță de record mondial.

Gladys Burrill are vârsta de 92 de ani. Este cea mai în vârstă femeie care a încheiat un maraton oficial. Cartea Recordurilor a confirmat performanța ei, iar Camera Reprezentanților din Hawaii a onorat-o cu un certificat și o ceremonie tradițională de ghirlande.

De ce s-a oprit când era atât de aproape de linia de sosire? Gladys a explicat: „Știam că oamenii aveau nevoie de încurajare. Este atât de ușor să te descurajezi și să fii negativist. Este important să gândești pozitiv! Am avut foarte multe obstacole în viață, însă Dumnezeu a fost întotdeauna cu mine." La vârsta de 11 ani, a contractat poliomielita, însă mai târziu s-a vindecat. Mamă a cinci copii, și-a pierdut un fiu din cauza unei tumori la creier. Cu doi ani înainte de recordul mondial, soțul ei a decedat.

Gladys este o adventistă de ziua a șaptea, un exemplu viu al beneficiilor obținute prin mesajul de sănătate adventist. Alimentația ei este vegetariană; stilul de viață este unul activ. Însă atitudinea ei pozitivă a captat atenția presei. Datorită inspirației pe care o emana, presa a poreclit-o „Glady-atoarea"! Un titlu de știri, la postul NBC, afișa „Secretul maratonistei de 92 de ani? *Gândirea pozitivă*."

O atitudine pozitivă este vitală atunci când vorbim de o sănătate completă. Pavel i-a sfătuit pe creștini să manifeste trei atitudini care reprezintă un combustibil de pozitivitate pentru viață: „Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile" (1 Tesaloniceni 5:16-18). Să le luăm pe rând.

Bucuria

Viața lui Isus a fost una plină de bucurie. El a vrut să împărtășească această bucurie: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 15:11). Ellen White a reluat ecoul acestei teme: Suntem chemați să „captăm reflexia zâmbetului lui Dumnezeu și să-l reflectăm mai departe, către alții"[1].

Tatăl meu avea dureri de spate cumplite. Îi întâmpina totuși pe oameni cu un zâmbet și, când era întrebat cum se simte, răspunsul lui standard era: „Formidabil."

Mie îmi părea o ipocrizie să simulezi bucuria când era evident că durerile te măcinau. Așa că l-am întrebat: „Tată, cum poți spune că te simți *formidabil* când știu că te doare crunt? Cum poți să afișezi zâmbetul când mai degrabă o grimasă ar trebui să-ți umple chipul?" Răspunsul său a fost: „Fiule, a zâmbi e o misiune. Mă face să-mi îndrept atenția către ceilalți, nu către mine."

Am învățat de la el că secretul pentru a rămâne mereu cu o atitudine pozitivă este acela de a memora versete biblice și de a le împărtăși altora. Iată unul dintre textele sale favorite: „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie și nu ți se umple fața de rușine" (Psalmii 34:5). Zâmbetul tatălui meu și făgăduințele din Biblie erau un dar pozitiv pe care le-am văzut drept o binecuvântare în viață.

Ce este zâmbetul? O dovadă „pe față" a unei atitudini pozitive. Cercetătorii de la Universitatea de Stat din Wayne au măsurat relația dintre intensitatea zâmbetului și longevitate. S-a descoperit că oamenii cu zâmbet larg aveau o medie de viață cu aproximativ cinci ani mai mare decât a acelora care nu zâmbeau deloc sau foarte puțin.

Atitudinea de bucurie merge însă mai departe de un simplu zâmbet. Este un dar care ne propulsează mai departe, în ciuda durerilor. În vremurile aspre, bucuria ne face capabili să urmărim planul lui Dumnezeu, vizualizând deja victoria finală. Isus a îndurat crucea „pentru bucuria care-I era pusă înainte" (Evrei 12:2). „Credința în dragostea lui Dumnezeu și providența care conduce toate

lucrurile ușurează poverile anxietății și grijii. Credința îți umple inima cu bucurie și mulțumire oricât de jos sau de sus te-ai găsi."[2]

Isus nu a pus semnul egal între bucurie și emoții. Emoțiile fluctuează în funcție de circumstanțe. În Ghetsimani S-a rugat: „Dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta" (Matei 26:39). Sentimentele care-L încercau izvorau din gândul despărțirii de Tatăl Său, însă bucuria Îl făcea în stare să-Și zugrăvească tabloul biruinței pe șevaletul agoniei prin care trecea.

Bucuria este atitudinea cerului. La momentul creării Pământului, „toți fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie" (Iov 38:7). Cu ocazia nașterii lui Isus, mesajul îngerului a fost: „Vă aduc o veste bună, care va fi o mare pricină de bucurie pentru tot norodul" (Luca 2:10). În timpul lucrării Sale, Isus a descoperit că „este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește" (Luca 15:10). El a descris cerul ca o intrare în „bucuria stăpânului" (Matei 25:21). Pavel a spus: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul" (Filipeni 4:4). Bucuria este aceea care ne conduce la experimentarea unui optimism pozitiv al cerului, în ciuda pesimismului epidemic de pe pământ.

Rugăciunea

O viață de rugăciune continuă (1 Tesaloniceni 5:17) poate fi experimentată numai printr-o atitudine de rugăciune. Prin rugăciune căpătăm „gândul lui Hristos", prin care suntem făcuți în stare să vedem toate lucrurile prin ochii lui Dumnezeu. „Rugăciunea este respirația sufletului. Este secretul puterii spirituale."[3]

Încă din anii 1990, Institutul Național de Sănătate din Statele Unite ale Americii a finanțat o cercetare concentrată pe relația dintre spiritualitate și sănătate. În cartea *Dumnezeu, credința și sănătatea*, autorul Jeff Levin a concluzionat cercetările documentate din acest domeniu.

Numeroase studii s-au concentrat asupra impactului rugăciunii asupra sănătății. Un exemplu este studiul doctorului Marc Musick, făcut pe 4 000 de adulți din Carolina de Nord. Rezultatul a fost acela că oamenii erau cu atât mai sănătoși cu cât se implicau mai des în rugăciune și în studiul Bibliei. Epidemiologii au aflat, astfel, că modul în care ne evaluăm sănătatea reprezintă unul dintre indicatorii cei mai demni de încredere ai sănătății generale.

Mulțumirea

„Nimic nu tinde să promoveze mai mult sănătatea trupului și a sufletului decât o face un duh de mulțumire și de laudă."[4] Mulțumirea se bazează pe credința că „orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor" (Iacov 1:17). Rezultatul lucrării lui Dumnezeu este bunătatea: lucrul acesta a fost adevărat atât în lumea desăvârșită a Grădinii Edenului, dar este la fel de adevărat și în lumea imperfectă a zilelor noastre.

Când simțurile se aliniază bunătății lui Dumnezeu, mulțumirea și lauda se revarsă prin ființa noastră. Duhul ne este ridicat în laudă, mintea este aliniată gândurilor lui Dumnezeu, iar actul dăruirii către alții ne înviorează, simțind și noi mulțumirea care vine în urma unei fapte bune.

Ca adventiști de ziua a șaptea, experimentăm ziua de Sabat ca pe o zi în care să ne exprimăm mulțumirea, o zi în care ne aruncăm toate grijile asupra lui Dumnezeu și în care experimentăm starea de bine a mântuirii. Atunci când Îi aducem laudă lui Dumnezeu pentru bunătatea arătată față de noi, pentru binele de care ne-a făcut parte, noi reeditățm binecuvântările Sabatului. Vă invit să experimentați beneficiile zilei de Sabat în fiecare zi a săptămânii, acordându-vă acele „pauze de repaus" prin care să puteți observa bunătatea Domnului și să puteți exprima mulțumirea pentru intervenția Sa în viața dumneavoastră.

Mulțumirea este rezultatul conștientizării bunătății lui Dumnezeu manifestate în lumea de azi. În viitor, mulțumirea va fi rezultatul conștientizării bunătății lui Dumnezeu în lumea veșniciei. Ochiul speranței Îl vede pe Dumnezeu implicat activ în această lume zdrobită, iar în dezastrele naturii care ne înconjoară, ochiul speranței vede dovezile apropiatei reveniri a lui Isus. Speranța nu este doar un combustibil pentru mulțumire, ea duce efectiv sănătatea la un nivel superior. Un pionier adventist, medicul John Harvey Kellogg, declara: „Speranța este cel mai puternic stimulent al trupului." Speranța are un impact semnificativ asupra sănătății noastre fizice, mintale și spirituale.

Oncologul Jerome Groopman a identificat o legătură între speranță și vindecare în cartea sa *Anatomia speranței*. „Este evident că speranța este aceea care ne dă curaj să înfruntăm circumstanțele în care ne găsim și capacitatea de a le depăși. Pentru toți pacienții mei, speranța s-a dovedit mai importantă decât orice medicament."

Putem experimenta atitudinile pozitive ale cerului: „Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile" (1 Tesaloniceni 5:16-18), pentru ca „toate lucrurile tale să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău" (3 Ioan 2). ■

[1] Ellen G. White, *Lucrarea misionară medicală*, p. 45, orig.
[2] Idem, *Patriarhi și profeți*, p. 600, orig.
[3] Idem, *Solii pentru tineret*, p. 249, orig.
[4] Idem, *Divina vindecare*, p. 251, orig.

DES CUMMINGS, JR. ESTE VICEPREȘEDINTE EXECUTIV LA DEPARTAMENTULUI DE DEZVOLTARE DIN CADRUL REȚELEI FLORIDA HOSPITAL ȘI AL DIVIZIEI FLORIDA, DIN CADRUL SISTEMULUI DE SĂNĂTATE ADVENTIST.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Poți identifica primele trei obstacole care stau între tine și o atitudine pozitivă? Cum ar putea fi acestea atenuate sau rezolvate prin cele trei prescripții subliniate în acest articol?
2. Dintre caracteristicile enumerate (bucuria, rugăciunea și mulțumirea), care ți se pare cea mai ușoară atunci când e vorba să fie pusă în practică? Dar cea mai dificilă? De ce?
3. Bucuria, rugăciunea și mulțumirea sunt descrise ca fiind componente ale unei sănătăți depline, totale. Cum au reușit ele să aibă o astfel de contribuție la simțământul tău de stare de bine? Fii cât se poate de concret.

Joi

Să facem misiune urbană

PUTEM FACE MAI MULT DECÂT NE IMAGINĂM

de DELBERT W. BAKER

O poveste cunoscută spune că un tânăr mergea pe malul mării. În depărtare, se distingea silueta unui om bătrân, care venea spre el.

Din când în când, bătrânul se apleca, lua ceva de jos și apoi îl arunca în apă. Curios, tânărul privea cum, în mod repetat, bătrânul făcea același lucru: se apleca, lua ceva de jos și îl arunca în apă.

Când cei doi s-au apropiat, tânărul l-a întrebat ce face. Bătrânul a explicat: „Salvez de la moarte câte un pește eșuat și îl arunc din nou în valuri."

Neîncrezător, tânărul a contestat: „Eeei, e degeaba. N-ai cum să salvezi toți peștii lăsați de reflux pe malul apei. Sunt mult prea mulți. Nu ai cum să mai schimbi ceva…"

Fără să spună un cuvânt, bătrânul s-a aplecat din nou, a luat un alt pește și l-a aruncat în apă. Apoi, încetișor, a spus: „Am cum să schimb. Pentru acest pește am schimbat totul."

Sigur, nu putem face totul, dar putem face ceva. Nu putem schimba întreaga lume, dar putem schimba lumea în care trăim. Asta ne cere Isus să facem în orașul sau în localitatea unde ne ducem viața: să schimbăm ceva! Bun, și cum putem schimba ceva? Făcând binele așa cum făcea și Isus: cu intenție, cu creativitate, cu pasiune, cu perseverență.

Abordări cât mai variate

Isus a făcut binele oriunde mergea. Chiar dacă nu există o formulă exactă pentru mărturie, pentru câștigarea de suflete, Biblia și literatura creștină descoperă o varietate de metode care pot fi folosite atunci când dăm mărturie sau facem binele. Iată câteva:

Apeluri om la om sau *unu la unu*, cum a făcut Filip (Faptele apostolilor 8:26-40) sau Isus (Ioan 3:1-21);

Povestiri, cum a spus Solomon (Proverbele 7:6-27) sau Isus (Matei 12 – 15);

Confruntare directă, cum a făcut Ștefan (Faptele apostolilor 7:1-51) sau Isus (Matei 15:3-9);

Proclamarea Evangheliei, cum a făcut Petru (Faptele apostolilor 3:12-26) sau cum le-a spus Isus celor 72 de ucenici să facă (Luca 10:1-22);

Discuții înalte, cum a făcut Pavel (Faptele apostolilor 17:22-34) sau Isus (Matei 22:29-32);

Mărturie personală, cum a făcut orbul (Ioan 9:1-34) sau Isus (Ioan 14-15);

Schimb de dialoguri, cum a făcut Andrei (Ioan 1:40-42) sau Isus cu femeia din Samaria (Ioan 4:1-26);

Apeluri-invitație, cum a făcut Isus (Luca 5:27);

Slujire/sănătate/interacțiune, cum au făcut prietenii omului paralizat (Marcu 2:1-12) sau Isus (Ioan 13:1-20);

Fapte care dovedeau o putere supranaturală, cum au fost cele ale apostolilor (Faptele apostolilor 5:12-16) sau ale lui Isus (Ioan 4:46-54).

Cuvântul de ordine este *a face*: a face ceva bun și a face acum. Sau, cum spunea Ellen White: „Lumea are nevoie azi de același lucru de care avea nevoie și acum două mii de ani – o descoperire a lui Hristos. Se cere o mare lucrare de reformă și numai prin harul lui Hristos poate fi îndeplinită această lucrare de restaurare fizică, mintală și spirituală.[1]

Mai departe, ea a scris: „Numai metoda lui Hristos va aduce succesul adevărat în acțiunea de a ajunge la oameni. Mântuitorul S-a amestecat cu oamenii [bărbați și femei] ca unul care le dorea binele. Le-a arătat compasiune, a slujit nevoilor lor și le-a câștigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!»"[2]

O adevărată provocare

De mai multe luni de zile, adventiștii de ziua a șaptea – peste 18 milioane de oameni – sunt provocați să se mobilizeze într-o misiune nouă, curajoasă, în zona urbană – *Misiunea în marile orașe*. Fiecare adventist este chemat să meargă în vecinătatea sa, în cartierul său, în orașul său și să slujească în moduri practice așa cum a făcut-o și Isus. Apelul nu exclude pe nimeni, ne implică pe toți. Nu este generic, ci ți se adresează. Fiecare credincios poate de-

monstra dragostea pe care o are față de Dumnezeu și față de oameni, împărtășind vestea cea bună a Evangheliei, aceea care schimbă viața, aceea care-L are în centru pe Hristos, aceea care se regăsește în Biblie și este proclamată prin mesajul adventist de ziua a șaptea.

Adventiștii respectă diferitele credințe religioase care se bazează pe Biblie. Însă, mai mult decât atât, noi, ca adventiști de ziua a șaptea, credem că mesajul nostru, întreita solie îngerească (Apocalipsa 14:6-12), este mesajul lui Dumnezeu pentru acest moment crucial din istorie. Noi credem că Dumnezeu i-a chemat pe adventiști să împărtășească acest adevăr.

Nu este un adevăr nou; el a fost crezut și pus în practică de oameni credincioși de-a lungul veacurilor, de la Geneza la Apocalipsa. Adventiștii sunt chemați să-i aducă pe oameni înapoi la adevărurile care au fost pierdute, ignorate sau atacate de-a lungul veacurilor. Adventistul este chemat să fie „dregător de spărturi" și „cel ce drege drumurile și face țara cu putință de locuit" (Isaia 58:12).

Așadar, cum te simți când ești confruntat cu acest apel de implicare în evanghelizare personală? Te întrebi cumva dacă poți totuși să schimbi ceva? Unii credincioși sunt impresionați de magnitudinea însărcinării lor și trăiesc sentimente de entuziasm, de încântare. Alții, când evaluează sacrificiul care se impune, simt că intră în depresie. Iar pentru alții, aparenta imposibilitate a misiunii de a schimba ceva pentru cele șapte miliarde de ființe de pe pământ este pur și simplu ceva care nu poate fi atins, ca atare, fac pasul înapoi într-o stare de detașare sau de înghețare.

Vestea cea bună este aceea că putem răspunde provocării de a sluji comunităților în mijlocul cărora trăim. Putem să ne preluăm ștafeta *Misiunii în marile orașe* și o putem face cu energie și entuziasm. Apostolul Pavel ne ajută în această provocare, arătându-ne modul concret și eficient în care poate fi aplicată metoda lui Hristos pentru a face misiune urbană.

Principii care dau putere

În Faptele apostolilor, Pavel trasează patru principii simple pentru mărturia și evanghelizarea cu succes. Folosind un limbaj succint, el redă atitudinile și acțiunile pe care ar trebui să le facă urmașii lui Hristos care doresc să aducă un bine în viața semenilor lor.

Pavel a început prin a le reaminti credincioșilor modul în care a abordat el sarcina evanghelizării și a câștigării de suflete. Apostolul a accentuat maniera exemplară în care și-a dus viața în perioada în care a trăit în mijlocul lor și a lucrat în Efes (v. 18). Le-a vorbit despre modul în care le-a slujit cu smerenie, nedând vreo ocazie ca opoziția să ridice vreun obstacol în calea slujirii sale (v. 19). Le-a reamintit de diferitele forme de evanghelizare pe care le-a folosit, de la predicare publică la abordarea om la om sau învățătura din casă în casă (v. 20, 21). Apoi, Pavel i-a inspirat pe credincioși făcând referire la „a fi condus de Duhul Sfânt", abordare în care, călăuzit de Duhul Sfânt, avea în plan să înceapă o evanghelizare în metropola-capitală a țării sale, Ierusalimul (v. 22, 23).

El a atins un punct culminant atunci când a spus că, în ciuda încercărilor care-l așteptau, „nu țin numaidecât la viața mea". Cum așa? „Vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu" (v. 24). Pavel a identificat apoi, prin exemplul său, patru atitudini care fac dintr-un om un slujitor eficient al lui Hristos.

Partenerul lui Pavel în misiune era Duhul Sfânt. Pentru Pavel, evanghelizarea însemna muncă în echipă, și nu o performanță solitară (v. 22, 23). Duhul Sfânt, Cel care-l însoțea, era sursa lui constantă de sprijin și călăuzire.

Pavel a primit puterea de a trece peste obstacole. El a pus datoria mai presus de siguranța sa (v. 23). El și-a menținut aceeași perspectivă și când a comunicat cu Partenerul său, concentrându-se asupra înaltei sale chemări și amintindu-și care era motivația din spatele acțiunilor sale. El nu a uitat niciodată că lumea avea disperată nevoie de vestea cea bună pe care el o avea de împărtășit de la Hristos.

Pavel a găsit inspirație chiar și în opoziția cu care se confrunta. El avea perspectiva veșniciei, care era mai presus de confortul temporar (v. 24). Pavel știa că, în orice încercare, Dumnezeu avea să îi dea un rod înmiit mai târziu.

Pavel știa că Dumnezeu avea un scop pentru viața sa. El a conștientizat faptul că, deși nu putea duce la îndeplinire scopul vieții altora, putea să ducă la îndeplinire scopul propriei vieți. Pavel a împlinit lucrarea ce-i fusese dată, știind că Dumnezeu avea să finalizeze lucrarea de ansamblu.

Vom avea succes dacă vom avea aceeași atitudine pe care a avut-o Pavel: să nu ne lăsăm copleșiți de imensitatea lucrării, să facem binele oriunde putem, să ne încredem în Dumnezeu pentru rezultatul final. Să-I lăsăm lui Dumnezeu sarcina uriașă de a Se îngriji de miliardele de oameni ai planetei și să lucrăm în favoarea celor pe care El ni-i aduce în cale în viața de zi cu zi. Atunci vom putea, ca și Pavel, să ne încheiem „cu bucurie calea și slujba". ■

[1] Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 143, orig.
[2] *Ibidem.*

DELBERT W. BAKER ESTE VICEPREȘEDINTE GENERAL AL CONFERINȚEI GENERALE.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. „Isus din Nazaret… umbla din loc în loc, făcea bine" (Faptele apostolilor 10:38). Cum se traduce această afirmație pentru cei care Îl văd pe Isus ca exemplu al misiunii lor?

2. La începutul temei, au fost enumerate zece moduri în care să implici oamenii în conversații despre lucruri spirituale. Care sunt cele care ți se potrivesc ca o mănușă? Care sunt modurile practice în care le pui în aplicare?

3. Autorul îi menționează pe Isus și pe Pavel ca modele de misiune. Cu care dintre ei te asemeni mai mult? De ce?

Vineri

Să facem misiune mondială

O SARCINĂ URIAȘĂ, DAR NU IMPOSIBILĂ

de ARTUR STELE

Când suntem puși față în față cu ultima însărcinare dată de Isus urmașilor Săi (Matei 28:18-20), ne gândim ce strategii ar trebui să aplicăm pentru a duce la îndeplinire o astfel de misiune uriașă. Avem în fața noastră provocările misiunii către popoare și grupuri etnice neevanghelizate și, deopotrivă, către națiunile occidentale secularizate. În ultimii ani, spiritualitatea neopăgână emergentă vine, la rândul ei, cu noi provocări și oportunități pentru demersurile noastre evanghelistice.

Așadar, cum am putea ajunge la întreaga lume de pe planetă cu mesajul lui Isus? Sunt de părere că, mai presus de metode și tehnici, un pas extrem de important în acest proces este acela de a avea o înțelegere clară a misiunii pe care ne-a încredințat-o Isus. Scripturile arată că Isus a avut o viziune clară asupra misiunii Sale. În contextul întâlnirii pe care a avut-o cu Zacheu, Isus a ilustrat și apoi a afirmat cu claritate un aspect crucial al misiunii Sale. Și, din moment ce misiunea lui Isus este și misiunea noastră, vă invit să reflectăm la momentul în care Isus Se întâlnește față în față cu un colector de taxe.

Declarația de misiune a lui Isus

Istoria lui Zacheu ilustrează și afirmă misiunea lui Isus. Vameșul avea o puternică dorință de a-L vedea pe Isus. Poate s-a gândit că Isus este singurul care poate să-i dea ceva ce banii nu au reușit niciodată. Așa că Zacheu a făcut un plan prin care să ajungă să-L vadă cu ochii lui pe Isus. În același timp însă, tot planul lui era să-și păstreze anonimatul, să treacă neobservat, nevăzut de cineva. Simpla amestecare prin mulțime și încercarea de a-L vedea pe Isus de la distanță nu avea șanse de izbândă pentru că Zacheu era un om mărunt, mic de statură. Așa că i-a venit o idee: s-a gândit cam care este drumul pe care Isus avea să treacă, a fugit înainte și s-a urcat într-un sicomor. Zacheu nu știa care este declarația de misiune a lui Isus, așa că a crezut că a găsit modul ideal în care să-L vadă pe Isus și totuși să rămână nevăzut.

Zacheu credea că el căuta să-L vadă pe Isus, dar, în scurt timp, Îl vede pe Isus privind la el, strigându-l pe nume. Zacheu își dă seama instantaneu: *Nu eu Îl caut pe Isus, nu eu vreau să-L văd pe Isus, ci El este cel care mă caută, care vrea să mă vadă.* „Isus, când a ajuns la locul acela, Și-a ridicat ochii în sus și i-a zis: «Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta»” (Luca 19:5).

Ce ai spus, Isuse? Că *trebuie* să mă vizitezi? De ce „trebuie”? De ce în casa mea? Vrei să mă pedepsești pentru nedesăvârșirile mele, pentru greșelile pe care le-am făcut? Ce plan ai cu mine? Care este motivul real pentru care vrei să mă vezi și să intri în casa mea?

Când au văzut că Isus intră în casa unui vameș, oamenii au început să cârtească zicând: „A intrat să găzduiască la un om păcătos” (v. 7). Este cu totul remarcabil modul în care Isus Își încheie vizita, explicând imperativul misiunii Sale, acel „trebuie”. În declarația Sa de misiune, Domnul Hristos a afirmat că „Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (v. 10).

E ca și cum Isus ne-ar spune: Când vreți să vă dați cu părerea despre acțiunile Mele, încercați să vedeți totul în lumina misiunii Mele, a planului Meu de viață și de slujire, căci „am venit să caut și să mântuiesc”, nu să pedepsesc.

Declarația noastră de misiune

Astăzi, Isus îi invită pe urmașii Săi să se identifice cu declarația Sa de misiune. El caută parteneri de misiune care sunt gata să-și asume aceeași declarație de misiune. Este dorința supremă a Mântuitorului nostru aceea de a avea în mine și în tine un partener care să facă din misiunea Sa o realitate concretă. Oare cum ar arăta bisericile noastre dacă fiecare membru ar avea această declarație de misiune a lui Isus? Ce mediu s-ar crea, ce atmosferă s-ar simți în bisericile noastre? Cum s-ar raporta tinerii noștri la un astfel de cadru?

Din păcate, mulți tineri au impresia că prea adesea adulții și bătrânii bisericii iau în serios doar o parte din

declarația de misiune a lui Isus – aceea de a găsi –, dar nu și pe cea de-a doua, aceea de a mântui, de a iubi și a te îngriji de cel pierdut, așa cum a făcut Isus. Dacă cineva urmărește statisticile bisericilor noastre, va vedea că pierdem atât de mulți tineri, încât este clar că trebuie să schimbăm ceva. Trebuie să facem o reformă care să ne conducă spre declarația de misiune a lui Isus în întregul ei.

De-a lungul slujirii Sale, Isus a accentuat importanța iubirii, a iertării, a grijii manifestate față de cei răniți. Iată de ce Lui nu I-a fost rușine să Se amestece cu cei care erau considerați de societate drept păcătoși sau pierduți. Iată de ce El a ales să lase în stradă mulțimea care-L urma și să intre în casă la Zacheu, vameșul. Evanghelia după Luca nu notează nicio mustrare sau critică adusă de Isus în timp ce Se afla în casa păcătosului de Zacheu. Isus i-a arătat acestuia dragoste și acceptare.

Când a privit la Isus, Zacheu a înțeles: „Isus nu are vreo agendă ascunsă, vreun alt plan decât acela de a mă ajuta și a mă salva." Iar dragostea aceasta a lui Hristos nu doar l-a convertit pe Zacheu, ci i-a adus și reformă în viață, o transformare divină completă.

Ellen White a scris: „Hristos a venit pentru a aduce mântuirea aproape de toți. Pe crucea de pe Calvar, El a plătit prețul unei răscumpărări infinite pentru o lume pierdută. Negarea de Sine, sacrificiul de Sine, lucrarea Sa neegoistă, umilința Sa și, mai presus de toate, dăruirea vieții Sale, toate mărturisesc cât de profundă a fost dragostea Sa pentru omul căzut. El a venit pe pământ pentru a găsi și a mântui ce era pierdut. Misiunea Lui i-a avut în vedere pe păcătoșii de orice nivel, de orice limbă sau națiune. El a plătit prețul pentru toți, pentru a-i răscumpăra și a-i aduce în unire și împreună-simțire cu El. Nu i-a trecut cu vederea nici pe cei mai greșiți, nici pe cei mai păcătoși; eforturile Sale au fost îndreptate în special către aceia care aveau cel mai mult nevoie de mântuirea pe care El a venit să o aducă. Cu cât mai mare nevoia de reformă, cu atât mai mare interesul Lui, cu atât mai mare compasiunea Sa, cu atât mai intense eforturile Sale. Inima Sa plină de dragoste a fost răscolită până în străfunduri pentru aceia a căror stare era cea mai lipsită de speranță și pentru aceia care aveau cel mai mult nevoie de harul Său transformator."[1]

Viața lui Hristos demonstrează clar că schimbarea unei vieți se obține mult mai eficient prin dragostea manifestată decât prin predicare, confruntare sau critică. „Trebuie să ne așteptăm și să suportăm marile imperfecțiuni ale celor care sunt tineri și neexperimentați. Hristos ne-a îndemnat să căutăm să înălțăm un astfel de duh smerit și ne consideră responsabili dacă, prin purtarea noastră, îi conducem pe oameni la descurajare, disperare și ruină. Dacă nu cultivăm zilnic prețioasa plantă a dragostei, suntem în pericolul de a deveni înguști, lipsiți de compasiune, bigoți și critici, considerându-ne neprihăniți în condițiile în care suntem departe de a fi aprobați de Dumnezeu."[2]

Bisericile calde, iubitoare, care se îngrijesc de oameni sunt locurile în care aceștia se simt acceptați, indiferent ce s-ar întâmpla. Acest fel de biserici sunt locurile în care oamenii vor să vină, în care vor să-și aducă prietenii și vecinii. Dacă, dincolo de aceasta, fiecare membru în parte este o persoană iubitoare, asemenea lui Hristos, atunci el sau ea va fi o mireasmă de viață spre viață pentru cei din jur.

Isus nu doar Și-a dat viața pentru păcătoși – El le-a slujit celor cu care S-a întâlnit, a răspuns nevoilor lor fizice, mintale, emoționale și spirituale. O mare parte din timpul Lui a fost alocată îngrijirii oamenilor și vindecării acestora. Da, ținta Sa finală a fost aceea de a-i mântui pe oameni, de a le da viața veșnică, însă Isus a știut că mântuirea este acceptată numai atunci când este oferită de către cineva care iubește, căruia îi pasă, care împlinește nevoi.

Angajamentul nostru

Să nu uităm niciodată declarația de misiune a lui Isus. Fie ca ea să devină și declarația noastră de misiune. Dacă luăm în serios ideea unei misiuni mondiale pentru Hristos, atunci El trebuie să ne fie exemplul.

Trebuie să manifestăm mai multă dragoste unii față de alții, mai multă dragoste față de cei care greșesc, față de tineri, față de vecini, față de cei care nu-L cunosc încă pe Hristos, mai multă dragoste față de Dumnezeu Însuși și față de Cuvântul Său, mai multă dragoste și acceptare a declarației Sale de misiune pentru lume.

Oamenii care experimentează dragostea lui Hristos nu au cum să nu-i iubească pe alții, nu au cum să nu le vorbească acestora despre Hristos (în cuvinte și în fapte). Să ne rugăm ca declarația de misiune a lui Hristos să fie și a noastră! Alături de declarația de misiune a lui Hristos, avem și făgăduința că El este cu noi până la sfârșitul veacului, pentru a binecuvânta eforturile făcute pentru un seceriș glorios. „Căci Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut" (Luca 19:10). ■

[1] Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 5, p. 603, orig.
[2] *Ibidem*, p. 605.

ARTUR STELE ESTE VICEPREȘEDINTE GENERAL AL CONFERINȚEI GENERALE ȘI DIRECTOR AL INSTITUTULUI DE CERCETĂRI BIBLICE (BRI).

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecție și discuții

1. Dacă ar fi să reduci declarația de misiune la un singur cuvânt-cheie, care ar fi acela?
2. Isus nu a fost perceput ca o persoană judecătoare. Poate fi spus același lucru în dreptul urmașilor Lui? De ce?
3. Cunoști pe cineva care să fi răspuns dragostei lui Dumnezeu și să fi experimentat mântuirea ca rezultat al unui contact cu urmașii Săi, în care să se fi manifestat dragostea? Redați pe scurt experiența respectivă.

Sabat dimineaţă

Să urmăm metoda lui Hristos

SĂ DUCEM MAI DEPARTE ÎMPĂRĂŢIA LUI HRISTOS, CU GRIJĂ CREŞTINEASCĂ

de ELLEN G. WHITE

Atunci când Hristos i-a trimis pe cei doisprezece ucenici în prima lor călătorie misionară, le-a spus: „Şi pe drum, propovăduiţi şi ziceţi: «Împărăţia cerurilor este aproape!» Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi afară dracii. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi” (Matei 10:7,8).

Răspândirea Evangheliei în lumea întreagă este misiunea pe care Dumnezeu le-a dat-o celor care poartă numele Său. Pentru păcatul şi starea deznădăjduită a lumii, Evanghelia este singurul antidot. A face cunoscut omenirii mesajul harului lui Dumnezeu este prima lucrare a celor care au simţit puterea lui vindecătoare. Lumea are nevoie azi de acelaşi lucru de care avea nevoie şi acum două mii de ani – o descoperire a lui Hristos. Se cere o mare lucrare de reformă, şi numai prin harul lui Hristos poate fi îndeplinită această lucrare de restaurare fizică, mintală şi spirituală.

Cheia adevăratului succes

Numai metoda lui Hristos va aduce adevăratul succes în acţiunea de a ajunge la oameni. Mântuitorul S-a amestecat cu oamenii [bărbaţi şi femei] ca unul care le dorea binele. Le-a arătat compasiune, a slujit nevoilor lor şi le-a câştigat încrederea. Apoi le-a spus: „Urmaţi-Mă!”

Este nevoie să venim aproape de oameni prin efort personal. Dacă s-ar aloca mai puţin timp predicării şi ar fi petrecut mai mult timp în lucrare personală, atunci s-ar vedea rezultate mai mari. Cei săraci trebuie ajutaţi, cei bolnavi, îngrijiţi, cei îndureraţi şi apăsaţi, mângâiaţi, cei neştiutori, instruiţi, cei fără experienţă, sfătuiţi. Trebuie să plângem cu cei care plâng, să ne bucurăm cu cei care se bucură. Însoţită de puterea de convingere, de puterea rugăciunii, de puterea dragostei lui Dumnezeu, această lucrare nu va fi – nu poate să fie – fără rod…

În aproape fiecare localitate sunt numeroşi oameni care nu ascultă predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, oameni care nu participă la niciun serviciu religios. Dacă Evanghelia trebuie să ajungă şi la ei, atunci ea trebuie dusă în casele lor. Adesea, rezolvarea nevoilor lor concrete reprezintă singura cale prin care pot fi abordaţi.

Mulţi nu au încredere în Dumnezeu şi şi-au pierdut încrederea în om. Însă vor aprecia gesturile de compasiune şi ajutor. Atunci când văd că în casa lor intră cineva care nu caută laudă omenească sau compensare materială, cineva care le slujeşte bolnavilor, hrăneşte pe cei flămânzi, îmbracă pe cei goi, mângâie pe cei întristaţi şi, cu o grijă deosebită, îi îndreaptă pe toţi spre Acela care are dragoste şi milă, vestitorul fiind doar un misionar – atunci când văd toate acestea, inimile oamenilor sunt atinse. Mulţumirea înfloreşte. Credinţa se aprinde. Ei văd că lui Dumnezeu Îi pasă de ei şi sunt pregătiţi să asculte atunci când se deschide Cuvântul Său.

Oriunde se poate vedea tendinţa de a înlocui efortul personal cu lucrarea organizaţiilor. Înţelepciunea omenească are tendinţa de a căuta consolidarea, centralizarea, construirea unor mari biserici şi mari instituţii. Mulţi oameni lasă instituţiilor şi organizaţiilor lucrarea misionară; ei se eschivează de la contactul cu lumea, şi inimile lor se răcesc. Devin egoişti şi insensibili. Dragostea faţă de Dumnezeu şi faţă de om piere din suflet.

Lucrarea individuală, personală

Hristos a dat urmaşilor Săi o lucrare personală – o lucrare care nu poate fi făcută prin înlocuire. Slujirea celor bolnavi şi săraci şi vestirea Evangheliei către cei pierduţi nu sunt lăsate în seama comitetelor sau organizaţiilor de binefacere. Responsabilitatea individuală, efortul individual, sacrificiul personal reprezintă o cerinţă a Evangheliei.

„Ieşi la drumuri şi la garduri şi, pe cei ce-i vei găsi, sileşte-i să intre”, este porunca lui Hristos, „ca să mi se umple casa.” El aduce oamenii în contact cu aceia pe care caută să

îi ajute. „Adu în casa ta pe nenorociţii fără adăpost”, spune El. „Dacă vezi pe un om gol, acopere-l.”„Îşi vor pune mâinile peste bolnavi, şi bolnavii se vor însănătoşi” (Luca 14:23; Isaia 58:7; Marcu 16:18). Prin contact direct, prin lucrare medicală personală, sunt transmise binecuvântările Evangheliei.

Biserica lui Hristos este organizată pentru slujire. Cuvântul de ordine este slujirea. Membrii ei sunt nişte soldaţi, instruiţi pentru bătălie sub Căpetenia mântuirii lor. Pastorii, medicii, profesorii creştini au o lucrare mai mare decât conştientizează mulţi. Ei nu trebuie doar să le slujească oamenilor, ci să-i înveţe pe aceştia să slujească. Ar trebui nu doar să dea învăţătură din principiile corecte, ci şi să-i educe pe ascultătorii lor să împărtăşească mai departe aceste principii. Adevărul care nu este trăit şi care nu este împărtăşit îşi pierde puterea dătătoare de viaţă, virtutea sa vindecătoare. Binecuvântările sale pot fi păstrate numai atâta timp cât sunt împărtăşite.

Fiecare membru să fie implicat şi instruit

Fiecare membru al bisericii ar trebui să fie implicat pe un front de slujire adusă Domnului. Unii nu pot face la fel de mult ca alţii, însă fiecare ar trebui să facă tot mai mult pentru a împiedica valul de boală şi de tulburare care mătură lumea noastră.

Mulţi ar fi dispuşi să lucreze dacă ar fi învăţaţi de unde să înceapă. Au nevoie să fie instruiţi şi încurajaţi.

Fiecare biserică ar trebui să fie o şcoală de instruire pentru lucrătorii creştini. Membrii ei ar trebui învăţaţi cum să ofere studii biblice, cum să organizeze şi să conducă grupele de Şcoală de Sabat, cum să aibă grijă de cei săraci şi să se îngrijească de cei bolnavi, cum să lucreze pentru cei neconvertiţi. Ar trebui să fie şcoli de sănătate, de gătit, clase pe diferite domenii ale lucrării creştine de ajutorare. Nu ar trebui să fie numai învăţare teoretică, ci practică efectivă sub supervizarea unor instructori experimentaţi. Profesorii să deschidă calea lucrării între oameni, iar alţii, alăturându-se lor, să înveţe din exemplul lor. Un exemplu valorează mai mult decât nenumărate sfaturi.

Să lucrăm pentru alţii acum

Nimic altceva nu va trezi zelul sacrificiului de sine şi nu va lărgi şi întări caracterul precum implicarea în lucrarea pentru alţii. Mulţi care declară că sunt creştini nu se gândesc decât la ei atunci când caută să închege relaţii în biserică. Ei vor să se bucure de părtăşia bisericii şi de asistenţa pastorală. Ei devin membri ai unor biserici mari şi prospere şi se mulţumesc să nu facă decât puţin pentru ceilalţi. În felul acesta, se jefuiesc pe ei înşişi de cele mai preţioase binecuvântări. Mulţi ar avea de câştigat dacă ar renunţa la astfel de asocieri pentru plăceri şi uşurătate. Ei trebuie să meargă acolo unde este nevoie de energiile lor în lucrarea creştină şi unde pot învăţa să poarte responsabilităţi.

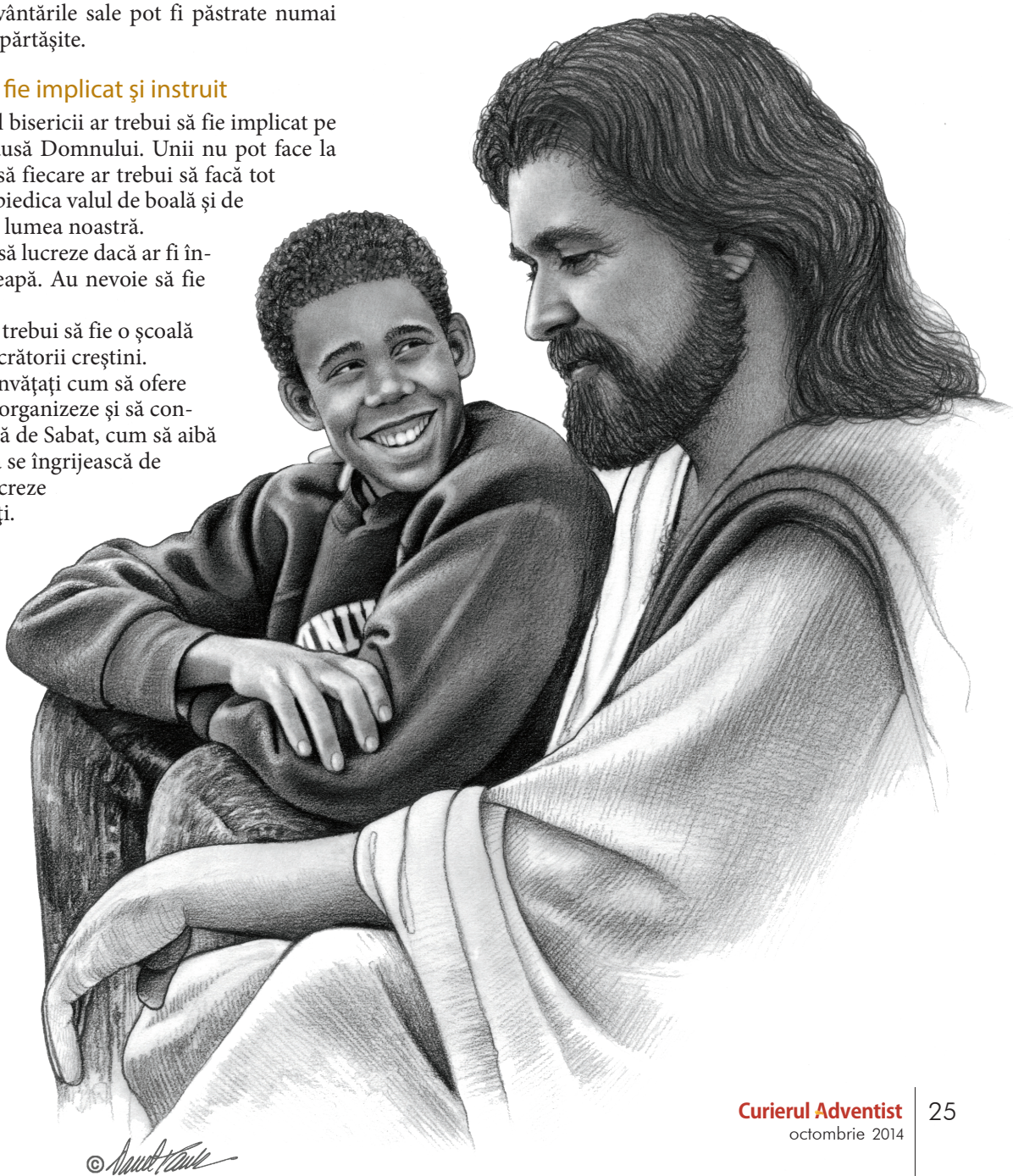

Dar nimeni nu ar trebui să aştepte o chemare spre câmpuri misionare îndepărtate înainte de a începe să-şi ofere ajutorul. Uşile slujirii sunt deschise oriunde. Peste tot în jur sunt oameni care au nevoie de ajutorul nostru. Văduva, orfanul, cel bolnav şi cel pe moarte, cel tulburat, cel descurajat, cel ignorant şi cel proscris se află pretutindeni.

Trebuie să simţim că este datoria noastră specială aceea de a lucra pentru cei care trăiesc în vecinătatea noastră. Studiaţi modul în care îi puteţi ajuta cel mai bine pe cei care nu au niciun interes pentru lucrurile religioase. Atunci când vă vizitaţi prietenii sau vecinii, interesaţi-vă de starea lor spirituală şi de starea lor în general. Vorbiţi-le despre Hristos ca fiind Mântuitorul care iartă păcate. Invitaţi-i pe vecini în casa voastră şi citiţi cu ei din Biblia preţuită şi din cărţile care explică adevărurile ei. Invitaţi-i să vi se alăture în cântare şi rugăciune. În aceste mici adunări, Hristos Însuşi va fi prezent, aşa cum a făgăduit, iar inimile vor fi atinse de harul Său.

Membrii bisericii ar trebui să se instruiască să facă această lucrare. Este la fel de esenţial ca şi salvarea unor suflete întunecate din ţări îndepărtate. În timp ce unii simt povara pentru sufletele din depărtări, cei mulţi care sunt acasă să simtă povara pentru sufletele preţioase care sunt în jurul lor şi să lucreze la fel de atent pentru mântuirea lor.

Folosiţi ocaziile curente

Nimeni să nu treacă peste ocaziile mărunte, căutând lucrări măreţe. Puteţi face cu succes o lucrare mică, dar puteţi eşua total în încercarea de a face o lucrare mare, iar apoi să cădeţi în descurajare. Aptitudinile pentru o lucrare mai mare se dezvoltă făcând cu toată puterea ceea ce ai de făcut. Atât de mulţi devin neroditori şi uscaţi pentru că neglijează ocaziile zilnice, pentru că trec cu vederea lucrurile mici, care sunt la îndemână.

Nu depindeţi de ajutorul omenesc. Priviţi mai departe de fiinţele umane, către Cel care a fost desemnat de Dumnezeu să ne poarte durerile, să ne îndure suferinţele, să ne poarte de grijă nevoilor. Crezându-L pe Dumnezeu pe cuvânt, începeţi o lucrare oriunde găsiţi o astfel de ocazie şi apoi mergeţi înainte cu o credinţă nestrămutată. Credinţa în prezenţa lui Hristos este aceea care dă tărie şi stăruinţă. Lucraţi cu un interes neegoist, cu un efort tenace, cu o energie perseverentă.

Reprezentaţi-L pe Isus

În toată lucrarea voastră, amintiţi-vă că sunteţi legaţi cu Hristos ca parte în marele plan de mântuire. Dragostea lui Hristos, care vine ca un şuvoi de vindecare, dătător de viaţă, trebuie să curgă prin viaţa voastră. Atunci când căutaţi să-i atrageţi pe alţii în cercul dragostei Sale, puritatea limbajului, abnegaţia slujirii şi bucuria înfăţişării voastre să dea mărturie despre puterea harului Său. Daţi lumii o reprezentare a lui Hristos atât de curată, de neprihănită, încât oamenii să-L privească în toată frumuseţea Lui.

Înălţaţi-L pe Isus strigând: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1:29). Numai El poate satisface aşteptarea inimii şi numai El poate da pace în suflet.

De la un veac la altul, Domnul a căutat să trezească în sufletele oamenilor simţământul frăţiei lor divine. Fiţi conlucrători cu El. Chiar dacă neîncrederea şi înstrăinarea împânzesc lumea, ucenicii lui Hristos trebuie să descopere spiritul care domneşte în cer.

Vorbiţi aşa cum ar vorbi El, acţionaţi aşa cum ar face-o El. Descoperiţi constant dulceaţa caracterului Său. Descoperiţi bogăţia dragostei, care stă la baza tuturor învăţăturilor şi a modului în care El i-a abordat pe oameni. Cei mai smeriţi lucrători, în cooperare cu Hristos, pot atinge coarde ale căror vibraţii vor răsuna până la capătul pământului şi vor alcătui melodii în veacurile nesfârşite.

Inteligenţele cereşti aşteaptă să coopereze cu instrumentele omeneşti, ca să descopere lumii ceea ce pot deveni oamenii şi ceea ce, prin unire cu Divinul, pot înfăptui pentru salvarea sufletelor care sunt gata să piară. Nu există limite în capacitatea de ajutor a celui care, dând eul la o parte, face loc lucrării Duhului Sfânt în inima sa şi trăieşte o viaţă cu totul consacrată lui Dumnezeu. Toţi cei care îşi consacră trupul, sufletul şi spiritul în lucrarea Sa vor primi în mod constant noi înzestrări de putere fizică, mintală şi spirituală. Resursele inepuizabile ale cerului sunt la dispoziţia lor. Hristos le dă suflarea propriului Său Duh, viaţa din propria Sa viaţă. Duhul Sfânt este acela care activează cele mai mari energii care să lucreze în minte şi în inimă. Prin harul care ni se dă, putem atinge victorii care ni s-ar fi părut imposibile din cauza propriilor opinii eronate şi preconcepute, a defectelor de caracter, a micimii credinţei noastre.

Oricui se oferă Domnului pentru slujire i se dă putere pentru atingerea unor rezultate incomensurabile. Pentru aceştia, Dumnezeu va face lucruri mari. ■

ACEST ARTICOL ESTE EXTRAS DIN PAGINILE 139-160 ALE CĂRŢII *THE MINISTRY OF HEALING* (DIVINA VINDECARE, MOUNTAIN VIEW, CALIF.: PACIFIC PRESS PUB. ASSN., 1905).

ADVENTIŞTII DE ZIUA A ŞAPTEA CRED CĂ ELLEN G. WHITE (1827-1915) A MANIFESTAT DARUL PROFEŢIEI BIBLICE PE PARCURSUL A PESTE 70 DE ANI DE SLUJIRE PUBLICĂ.

ÎNTREBĂRI PENTRU reflecţie şi discuţii

1. Cam cât de departe eşti dispus să mergi să te „amesteci" cu ceilalţi, arătându-te interesat de binele lor? Unde ai trage o linie?
2. Cum eşti cunoscut de către oamenii din zona unde locuieşti? Ce ştiu ei despre convingerile tale religioase?
3. În ce moduri practice poţi reflecta „dulceaţa" caracterului lui Hristos faţă de cei din jurul tău? Enumeră măcar trei.

Sabat după-amiază

Împarte-ți pâinea cu cel flămând

CREŞTINISMUL AUTENTIC ESTE SLUJIRE

de LAZĂR FORRAI

Trăim zilele în care soarele istoriei se apropie tot mai mult şi mai grăbit de orizont. Starea de spirit a omenirii, dominată de nesiguranţă şi neliniște, seamănă cu cea a locuitorilor unei cetăți asediate. Cu o deosebire semnificativă: în mod paradoxal, ameninţarea nu vine din exterior, ci din partea locuitorilor care pretind că apără cetatea. Sunt purtătorii unui virus care face ravagii printre oameni. Le alterează trupul şi sufletul, de fapt totul: gândirea, simţirea, comportamentul, simţul moral şi cel al valorilor şi mai ales relaţiile omeneşti.

Efectele cumulate timp îndelungat ale acestui agent patogen vor provoca autodistrugerea cetății. Aşa este păcatul, căci despre el este vorba, distrugător şi autodistrugător. Determină evoluţia istoriei în mod constant şi consecvent către sfârşitul prezis de Sfânta Carte.

Lumea noastră este lumea păcatului. Suntem contaminaţi de la naştere cu acest virus al sufletului. Riscul de a perverti însăşi credinţa în Dumnezeu este mereu prezent. Istoria poporului ales al Bibliei şi apoi a creştinismului atestă acest fapt. Creştinul de azi nu diferă prea mult de păgânul de altădată, pe care cândva încerca să-l conducă la Dumnezeu. Astăzi, el însuşi trebuie să fie condus la Dumnezeu.

În acest context, Cuvântul Domnului ne oferă un criteriu de verificare a propriei noastre religiozităţi. Desprindem din cartea profetului Isaia (58:7) una din caracteristicile principale ale creştinismului autentic: „Împarte-ţi pâinea cu cel flămând.” Cu alte cuvinte, observă-i pe semenii tăi, să-ţi pese de ei şi fii dispus să-i slujeşti. O viaţă de slujire după exemplul Aceluia care a părăsit cerul ca să ne slujească este adevăratul creştinism.

Lumea în care trăim

O caracteristică tot mai pregnantă a timpului nostru este fenomenul înstrăinării dintre oameni. Este o realitate care se manifestă la toate genurile de legături interumane. Pereţi subţiri separă apartamentele într-un bloc de locuinţe, dar zidul invizibil dintre vecini este tot mai gros. Trecătorii de pe stradă sunt indiferenţi la gemetele unui om căzut şi creşte constant numărul părinţilor bătrâni şi neputincioşi uitaţi de copiii lor ingraţi. Mulţi consideră că procesul este inevitabil în condiţiile progresului tehnico-ştiinţific. Accelerarea ritmului de viaţă, presiunea unui standard de viaţă înalt, urbanizarea, mediul de viaţă tot mai artificial, pierderea credinţei religioase şi mutarea interesului aproape exclusiv pe cele trecătoare sunt câteva dintre cauzele acestei înstrăinări. Într-adevăr, toate acestea pot constitui cauze favorizante ale prăpastiei interumane. Dar cauza principală şi determinantă a fenomenului prezis de Mântuitorul ca semn al sfârşitului este **păcatul**. Aşa scrie în Matei 24:12: „Şi din pricina înmulţirii fărădelegii (păcatului), dragostea celor mai mulţi se va răci.” Din aceste cuvinte reiese ceea ce sugerează şi prezenţa concomitentă a celor două fenomene proprii epocii noastre: secularismul (înstrăinare faţă de Dumnezeu) şi individualismul (înstrăinare faţă de om), şi anume că abandonarea Creatorului atrage după sine şi pe cea a creaturii.

Iubirea de sine acaparează locul iubirii faţă de Dumnezeu şi faţă de oameni. Atenţia şi interesul binevoitoare au în vedere propria persoană. Pentru a contrabalansa egoismul individual, societatea a creat forme instituţionale de ajutorare. Aşezăminte filantropice pentru orfani, bătrâni, invalizi, bolnavi incurabili. Ele sunt instituţii cu totul remarcabile datorită caracterului lor umanitar. Pe de altă parte, tocmai existenţa lor este o mărturie a nepăsării egoiste a celor mulţi care ar avea condiţii să ajute, dar nu şi dragoste de aproapele.

Şi cum suntem noi?

Oare curentul morbid al egoismului îi afectează şi pe copiii lui Dumnezeu? Ellen G. White avertiza cu multe decenii în urmă că şi bolile spirituale ale lumii în care trăim sunt molipsitoare.

Fără îndoială, modelul comunităţilor actuale diferă semnificativ de cele de altădată, chiar în privinţa relaţiilor dintre credincioşi, care „s-au răcit" simţitor. Iar slujirea celorlalţi, activitatea misionară, a ieşit din sfera iniţiativei şi a implicării personale, transferându-se în mare parte instituţiilor create de biserică. ASEF, Sola Scriptura, ASUP, ADRA, Centrul Media Adventist, centre de sănătate, şcolile adventiste şi orice altă instituţie sunt mijloace extraordinare de slujire. Ele au fost realizate şi se întreţin cu mari sacrificii şi eforturi financiare. Trebuie să-I fim recunoscători lui Dumnezeu pentru existenţa acestor instituţii. **Dar nimic nu poate înlocui lucrarea personală a fiecărui membru în cercul său de influenţă!**

Este un motiv de îngrijorare şi de rugăciune fierbinte faptul că interesul misionar şi deschiderea către nevoile celor din jur fac parte din ce în ce mai puţin din modul de viaţă al credinciosului. Al fiecărui credincios! Nu este un paradox că suntem dispuşi să respectăm celelalte legi şi porunci oricât ne-ar costa, iar porunca clară şi fără echivoc a Mântuitorului de a fi martorii Lui o lăsăm pe seama instituţiilor, proiectelor şi evangheliştilor publici?

Calitatea vieţii religioase a indivizilor determină spiritualitatea comunităţii pe care o alcătuiesc şi, până la urmă, a întregii biserici. Astfel, asistăm, ca notă tot mai comună, la existenţa unor comunităţi introvertite, suprahrănite cu patru predici plus studii în fiecare Sabat, dar fără să împartă belşugul de hrană spirituală celor din jur. Consumul se face în interes personal, nu în vederea unei vieţi de slujire după exemplul Marelui Misionar.

Contemplarea modelului de slujire dat de Domnul Isus poate conduce la schimbarea vieţii noastre egoiste într-una deschisă pentru alţii. Iar rugăciunile stăruitoare înălţate de multe inimi, începând cu această Săptămână de Rugăciune, ne pot pregăti să primim Duhul de slujire al Mântuitorului. Ar fi o experienţă fericită pentru foarte mulţi dintre noi.

Pledoarie pentru lucrarea personală

Dacă fiecare membru ar fi misionar între cei cunoscuţi de el, acest fapt ar avea consecinţe uimitoare pentru creşterea spirituală şi numerică a bisericii. Dacă fiecare membru ar contribui la convertirea unei singure persoane într-un an întreg, vă daţi seama ce ar fi?! O creştere a bisericii din ţara noastră ca pe vremea Rusaliilor. Viziunea pare exagerat de optimistă, dar Dumnezeu poate să facă asemenea minuni dacă Îl lăsăm să ne folosească drept unelte în mâinile Sale şi dacă, în acelaşi timp, am fi învăţaţi şi instruiţi pentru a ne însuşi arta de a lucra cu semenii noştri. Mesagerul Domnului scrie că fiecare comunitate ar trebui să devină o şcoală misionară unde toţi membrii, începând de la copii şi până la bătrâni, să fie motivaţi şi formaţi pentru lucrare personală. Ce înviorare ar aduce aceasta în bisericile noastre!

Dimpotrivă, ori de câte ori se constată un declin în viaţa spirituală a comunităţii, apatie, indiferenţă, neînţelegeri, una din cauzele principale poate fi lipsa spiritului misionar. De fapt, absenţa spiritului misionar este în mod paradoxal atât cauza, cât şi efectul unei spiritualităţi în cădere. O comunitate egocentrică îşi trăieşte experienţa religioasă între cei patru pereţi ai locaşului de închinare; preocupările ei se limitează la consum. Ea este o societate de „consum de hrană spirituală". Ne recunoaştem oare în această descriere? Ne suprasaturăm cu învăţături şi predici care, dacă nu sunt împărtăşite semenilor în nevoi, nu rămân nici în noi. Ştim din biologie: organismul transformă în grăsime acea parte din hrană care nu se consumă în efort fizic sau intelectual. Există şi obezitate spirituală, după aceleaşi legi.

Bisericile istorice supravieţuiesc şi fără activitatea misionară a membrilor. La ele, de cele mai multe ori, religia nu este o opţiune pentru o viaţă cu Dumnezeu, ci o moştenire din părinţi, ca etnia şi rasa. Devii ortodox, catolic sau protestant în clipa botezului din pruncie. Adventist însă devii în urma unei alegeri, ca răspuns la chemarea lui Dumnezeu, transmisă în diferite feluri. De cele mai multe ori, prin intermediul unui credincios din Biserica Adventistă. Biserica există şi creşte datorită activităţii misionare a membrilor.

Din lipsa unui aflux continuu de noi „pietre vii" care să se adauge edificiului uman al bisericii şi care să fie ca sângele proaspăt pentru vitalitatea comunităţii, apare fenomenul de slăbire şi de îmbătrânire la propriu şi la figurat. Dacă membrii comunităţii nu au spirit misionar, nu-i caută pe semenii lor, perspectiva tristă a stingerii poate fi o ameninţare cât se poate de reală într-un viitor nu prea îndepărtat.

Trăirea egoistă a religiei creştine este un vot de blam la adresa acelei credinţe pe care cineva ar susţine că o are. Porunca „împarte-ţi pâinea cu cel flămând" ne aduce aminte că esenţa religiei lui Hristos este trăirea pentru alţii la un grad la care slujirea devine însăşi rostul vieţii. Cel cu pâinea vieţii în mână nu are voie să se gândească numai la el, ci şi la cei care nu au această pâine. Ce mesaj formidabil ascund cuvintele profetului Isaia pentru creştinismul nostru împotmolit *în forme!*

Ce este spiritul misionar?

Am folosit termenii „slujire" şi „lucrare misionară" cu sensuri identice. Într-adevăr, au acelaşi înţeles: a ieşi cu interes şi dragoste în întâmpinarea nevoilor celor din jurul nostru.

Ceea ce resimte în primul rând majoritatea covârşitoare a oamenilor sunt lipsurile, durerile şi întristările cauzate de această viaţă pământească, trecătoare. Bolile, nedreptăţile, conflictele şi neajunsurile de orice fel fac parte din viaţa multora. Slujirea înseamnă să nu pierdem nicio ocazie când putem face bine. Înseamnă să avem ochi deschişi şi pentru nevoile altora, urechi deschise şi pentru strigăte de ajutor chiar nerostite, mâini gata să ofere, faţă să radieze simpatie şi bunătate, să reflecte iubirea lui Isus. Să avem un cuvânt bun pentru fiecare om pe care îl întâlnim, potrivit cu nevoile lui. Să devenim o binecuvântare pentru oamenii în mijlocul cărora trăim. Orice binefacere este un gest misionar. O lucrare misionară!

Aceasta este dimensiunea umanitară a slujirii, a lucrării misionare. Dar există şi o altă dimensiune a nevoilor, mult mai importantă, de care însă oamenii rar sunt conştienţi:

nevoia de Dumnezeu. Şi, desigur, nu prea sunt dispuşi să accepte satisfacerea unei nevoi pe care nu o simt. Uneori costă multă rugăciune, multă stăruinţă a Duhului Sfânt la uşa inimii, până când un fiu risipitor îşi aduce aminte de „casa părintească" şi de Tatăl lui de „acasă".

Ceea ce putem şi trebuie să facem pentru orice om din cercul nostru de influenţă este să-l cuprindem în sfera dragostei noastre şi în rugăciunile noastre fierbinţi de mijlocire. Este forma cea mai importantă de slujire. Ce prilej extraordinar ne oferă pentru aceasta chiar Săptămâna de Rugăciune a frăţietăţii adventiste din ţară şi de pe glob!

Aceasta este dimensiunea spirituală a slujirii în activitatea misionară. Să împărţim pâinea noastră, pâinea vieţii, cu cel flămând. Să dăm mărturie cuiva, cu sentimentul de responsabilitate al omului vindecat de o boală gravă, care ştie că nu poate ascunde secretul vindecării. În acest sens, spiritul misionar înseamnă să simţim un impuls lăuntric irezistibil de a împărtăşi semenilor experienţa miraculoasă a întâlnirii noastre cu Isus şi a cunoaşterii puterii Sale mântuitoare.

Spiritul misionar înseamnă să recunoaştem şi să folosim orice ocazie pe care Dumnezeu ne-o oferă zi de zi pentru o slujire misionară. Şi chiar mai mult: să căutăm şi să creăm ocazii de a face lucrare misionară. ■

LAZĂR FORRAI A FOST DIRECTORUL DE PUBLICAŢII AL UNIUNII ROMÂNE ÎN PERIOADA 1990-2005.

ÎNTREBĂRI PENTRU

reflecţie şi discuţii

1. Ce provocări speciale ne aduc secularismul şi individualismul?
2. Cum putem face lucrare misionară în lumea de azi?
3. Câte dimensiuni cuprinde activitatea misionară şi cum poate fi trezit spiritul misionar?

La rugăciune

de Florin Lăiu (*august 1979*)

Cum stai în faţa Domnului măririi?
Ce gânduri te încearcă şi ce grai?
Acelaşi glas mai sus de glasul firii
Îţi porunceşte azi ca la Sinai.

Cum stai în faţa Regelui dreptăţii
Când Daniel cel scump şi preaiubit,
Schimbând fără să vrea culoarea feţii,
Căzu înfricoşat şi-ncremenit?

Ce simţi când îţi vorbeşte glasul Său
Ca vuietul oceanelor întinse?
Când se arată întinsul curcubeu
De taine al străvechii-Apocalipse?

Păzeşte-ţi paşii când te duci la Templu
Şi adu jertfă sfântă, înţeleaptă:
Tăcere, ascultare şi exemplu
De dragoste, de pace şi de faptă.

Nici vitele nu trebuie să pască
În locul închinat lui Dumnezeu,
Cu mult mai mult în casa împărătească
Să fie stăpânit copilul tău.

Să fii curat la trup şi în intenţii,
Să vii s-asculţi, nu doar ca să vorbeşti,
De câte ori te rogi fără pretenţii
Pentru aleşii slujbei îngereşti?

Să nu-ntârzii la ceasul rugăciunii,
Să fii atent şi foarte serios,
Nu te grăbi să pleci 'napoi ca unii
Ce nu se simt în pace cu Christos.

Smeriţi-vă genunchiul, cu tot greul
– Respectul mai adânc găseşte loc –,
Nu staţi înţepeniţi ca fariseul,
Căci rugăciunea nu-i un fel de joc.

Ia-ţi hotărâri să-ţi potriveşti dieta
Ca Domnul să te-ajute să mai creşti,
Învaţă chiar de astăzi eticheta
Sfinţeniei din curţile cereşti.

Iar dacă eşti chemat ca să vorbeşti,
S-aduci o hrană sfântă şi curată,
Cu har şi adevăr s-o pregăteşti,
Cu gust de-nţelepciune şi sărată.

Să nu vii fără scop la adunare,
Să nu pleci fără ţintă înapoi,
Ci să cinsteşti solia salvatoare,
Ca să rezişti în ziua de apoi.

„Numai metoda lui Hristos va aduce un succes real în încercarea de a ajunge la inima oamenilor. Mântuitorul S-a unit cu oamenii ca unul care le dorea binele. El Şi-a arătat simpatia față de ei, a îngrijit de nevoile lor şi le-a câştigat încrederea. Apoi le-a spus: «Urmați-Mă!».”

(*Divina vindecare*, p. 143)

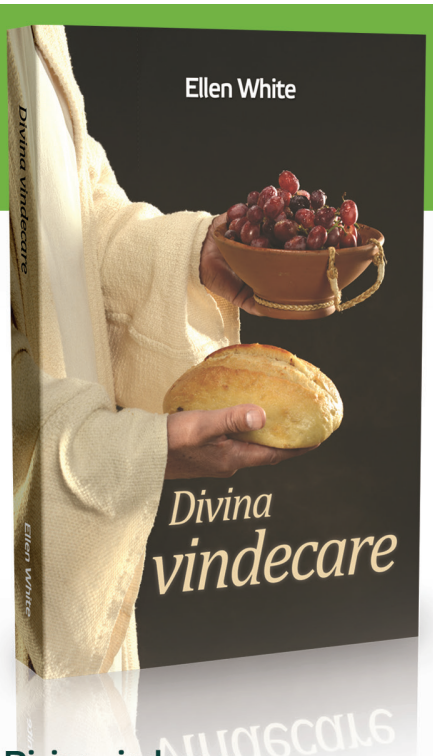

Divina vindecare
Ellen White
24,00 lei
512

EDIȚIE NOUĂ REVIZUITĂ

Cartea oferă informații practice despre viață și legile ei. Autoarea prezintă un alt fel de a trăi, unul mai bun, orientat spre o viață mai simplă, plăcută și plină de bucurie.

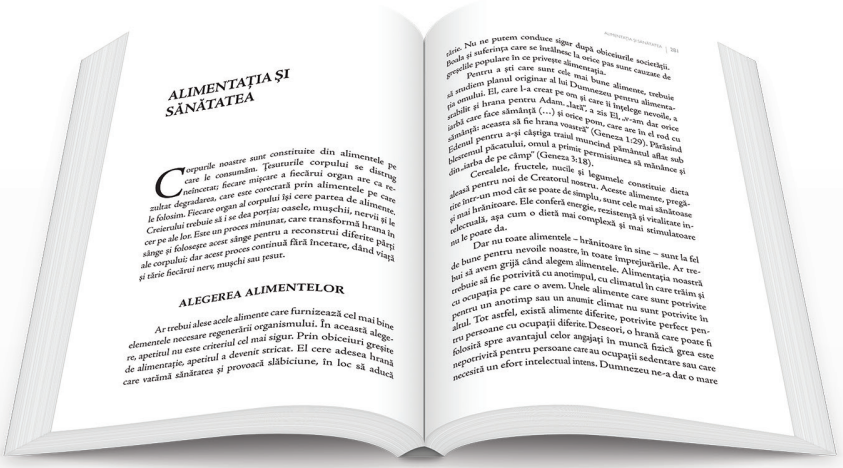

PRIMUL SABAT

De memorat:

„Isus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod.” (Matei 4:23)

Doctorul care „muncea cu zâmbetul pe buze”

Doctorul Lee era pe fugă, strecurându-se pe aleile înguste ale unui cartier mărginaș, având în mână geanta de medic. Tocmai ajutase un vecin bolnav care se prăbușise pe dușumeaua din casă. După ce l-a pus din nou pe picioare și i-a dat niște medicamente, doctorul Lee a plecat imediat. S-a urcat în mașină și a mers direct la Orfelinatul „Răsărit de Soare”, unde avea de făcut un control medical unui grup de 30 de copii. Ce mai zi! Foarte aglomerată…

– Dragul meu, cred că ești obosit, i-a spus soția acestuia. Hai să te odihnești un pic. Îți fac și un masaj la umeri.

– Ce bine mă simt! a exclamat doctorul Lee, așezându-se relaxat pe canapea.

Dintr-odată, s-a auzit o bătaie în ușa de la intrare. Doctorul și soția lui s-au ridicat imediat să vadă cine este. La ușă era o familie de tineri care duceau pe brațe o fată. Fața acesteia era schimonosită de durere.

– Vă rugăm, domnule doctor, ajutați-ne! a început tatăl fetei. Nu știm ce are.

Doctorul Lee a pus-o imediat pe fată pe un pat și a examinat-o cu stetoscopul. În același timp, îi apăsa în diferite părți pe burtă.

– Trebuie să o operez cât mai repede, a exclamat doctorul. Se pare că e apendicită. Mergem la spital.

La prima oră a dimineții, după ce apucase să doarmă doar câteva ore, doctorul Lee a intrat în salonul fetei. Dormea liniștită, după ce operația se încheiase. Doctorul s-a uitat la ceas și apoi și-a spus că e cazul să plece în alt loc unde era așteptat.

Da. O asociație îi ceruse ajutorul pentru a face o strângere de fonduri. Era nevoie de bani pentru a cumpăra cărucioare cu rotile pentru copiii cu handicap. Doctorul Lee se ducea oriunde era nevoie de el. Și peste tot mergea cu zâmbetul pe buze. Deși de multe ori era obosit, le slujea tuturor cu zâmbetul pe buze.

Să ne gândim…

- *În ce moduri a făcut doctorul Lee ceea ce a făcut și Isus?*
- *Ce înseamnă cu adevărat să slujești altora? La vârsta ta, poți face și tu asta?*
- *Cu ce te alegi atunci când îi ajuți pe alții care sunt în nevoie?*

Să punem în aplicare…

- *Fă un plan cu părinții sau cu instructoarea și enumerați două lucruri prin care să puteți sluji și voi nevoilor oamenilor din localitatea voastră.*
- *Pregătiți o felicitare cu o urare de sănătate sau cu o rugăciune de însănătoșire și dați-o unui membru al bisericii sau unui vecin care are nevoie de o astfel de încurajare.*

ACTIVITĂȚI

Literele cuvintelor s-au încurcat. Identifică corect cuvintele de mai jos și vei descoperi moduri în care poți sluji celor în nevoie.

(a) _____ ĂZAETIVIZ NAVIIBOL

(b) _____ UTĂAJ PIICIO ZIIRĂST

(c) _____ RETEGĂȘTEP NĂRAH RUPTEN ACIRĂS

(d) _____ ĂZAETIVIZ IȘ TE-GĂRAO RUPTEN NIRÂTĂB

Răspuns: (a) vizitează bolnavii; (b) ajută copiii străzii; (c) pregătește hrană pentru săraci; (d) vizitează și roagă-te pentru bătrâni

DUMINICĂ

De memorat:

„Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.”
(1 Corinteni 10:31)

Dani cel adormit

Trezește-te, Dani, hai sus! a strigat mama. Scoală-te acum! Vei întârzia la școală!

– Mai stau două minute, te rooog! a implorat Dani, întorcându-se pe partea cealaltă.

În fiecare dimineață, părinții lui Dani nu au altă variantă decât să tragă de el să se scoale din pat. De câteva ori a pierdut microbuzul care duce copiii la școală. Și învățătoarea l-a prins de câteva ori dormind cu capul pe bancă sau venind cu temele nefăcute.

– Fiule, ce se întâmplă cu tine? l-au întrebat mama și tata într-o seară, urmărindu-i răspunsul cu mare îngrijorare. Trebuie să avem o discuție!

– De când ai primit computerul, mergi la culcare foarte târziu, a spus mama cu tristețe în glas.

– Ba încă am văzut că nici la Școala de Sabat nu prea mai vrei să ajungi, a intervenit și tata, cu aceeași îngrijorare în glas.

– Îmi pare rău, tata, dar mă simt prea obosit să mă scol din pat, s-a scuzat Dani.

– Începând de azi va trebui să-ți limităm timpul petrecut la computer, a spus tata cu fermitate. E clar, trebuie să mergi la culcare mai devreme și să ai suficient timp pentru somn și odihnă.

– Știi că trupurile noastre sunt temple ale lui Dumnezeu? l-a întrebat mama în mod foarte serios.

– Păi și ce are asta a face cu somnul meu? a replicat Dani.

– Are mult de-a face! a exclamat mama, continuând cu o explicație: În Biblie scrie că Dumnezeu ne-a creat și că trebuie să Îl cinstim pe El cu timpul și energiile noastre. Atunci când nu ne luăm opt ore de somn, corpurile noastre nu reușesc să se odihnească suficient pentru a se reface. Nu mai reușim să ne concentrăm la fel, ne simțim obosiți, ne pierdem interesul față de multe lucruri, inclusiv cele spirituale. Și nu uita un lucru, e valabil și în direcția cealaltă. Atunci când ai o credință puternică în Dumnezeu, și viața ta spirituală merge bine, vei avea o stare de bine și la nivel emoțional, a mai adăugat tata cu un zâmbet.

– Cred că nu mi-am mai studiat lecțiunea și am cam lipsit de la Școala de Sabat, a recunoscut Dani cu capul plecat.

– Știi că Satana e încântat când nu ne îngrijim de corpurile noastre? Pentru că el știe că atunci nu avem energie nici pentru noi și nici timp pentru Isus, a adăugat mama cu un glas plin de iubire.

– Îmi pare rău, mama. Vrei să te rogi pentru mine ca Isus să-mi dea puterea de a trăi sănătos, de a nu-mi distruge templul trupului meu? a cerut Dani.

– Hai să ne rugăm chiar acum! a zis tata și întreaga familie s-a plecat pe genunchi.

Să ne gândim...

➲ *Cum este influențată dragostea noastră față de Isus de o viețuire sănătoasă?*

➲ *Ce exemple biblice poți identifica în care se vede o astfel de relație între obiceiuri sănătoase și o credință crescândă, spre onoarea lui Dumnezeu? Găsește și textul biblic.*

Să punem în aplicare...

➲ *Decupează un carton pe care să scrii o promisiune. Decorează-l cât mai frumos. Scrie acolo planul pe care-l faci de a avea mai mult timp cu Isus și semnează-te. Pune-l la capul patului.*

➲ *Fă un grafic pe o foaie și notează, ori de câte ori te duci la culcare, care este nivelul de performanță pe care l-ai avut. Notează o săptămână întreagă. Și apoi fă o comparație între zilele în care te-ai culcat/trezit devreme și cele în care ai făcut-o târziu.*

ACTIVITĂȚI

Privește expresia de mai jos. Dezvoltă de aici cât mai multe cuvinte sau expresii prin care să poți arăta că ești un adevărat ucenic al lui Isus printr-o sănătate bună și scrie-le pe liniile de alături:

SPIRITUALITATE ȘI SĂNĂTATE

Posibile răspunsuri: rugăciune, ascultare, ajutor, odihnă, apă, lumină, aer, hrană sănătoasă etc.

LUNI

De memorat:

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” (Matei 5:16)

Neobosiți în misiune!

Hei, oameni buni, puteți să ne ajutați azi la cortul unde oferim ajutoare pentru sinistrați? a întrebat doamna Iordache în timp ce aduna câteva lucruri dintr-o debara de la biserică.

– Desigur, ce ar trebui să facem? au zis cinci dintre tineri.

– Ne trebuie cât mai multe ajutoare pentru a împărți alimente și lucruri de igienă personală pentru sutele de victime ale inundațiilor. Și apoi, sunt foarte mulți copii de care trebuie să ne îngrijim cumva, a explicat doamna Iordache.

– Elena, Marius, Iosif, Cristi și oricine mai vrea să vină, haideți să mergem, a strigat liderul grupului care urma să plece spre tabăra de ajutor umanitar.

Când au ajuns acolo, fiecare dintre ei și-a găsit imediat de lucru. Au slujit nevoilor tinerilor și bătrânilor, încât au și uitat de câte ore stăteau în picioare.

– Uite, poftim un castron de supă caldă și o bucată de pâine ca să te mai încălzești un pic, a spus Cristi zâmbind în timp ce le înmâna castron după castron tuturor celor aflați la coadă. Erau sute de oameni care aveau nevoie de mâncare.

– Vă ajut eu, doamnă. Trebuie să găsim niște haine uscate, i-a spus Elena unei mămici cu doi copii, care se țineau scai de ea.

Acești tineri voluntari au lucrat neobosiți timp de trei zile la tabăra pentru sinistrați. Au făcut tot ce au putut pentru alinarea suferințelor celor afectați de inundații. O lună mai târziu, Elena, Marius, Iosif, Cristi și alți câțiva prieteni au început și un studiu biblic pentru copiii familiilor afectate de inundații.

Două dintre fete au ajutat și în timpul săptămânii, oferindu-se să coordoneze programul de after-school care se desfășura la biserică. Mulți alți membri ai bisericii s-au oferit ca voluntari pentru vizitarea ulterioară a familiilor afectate de inundații.

– Frate pastor, a început Elena, am crezut că am făcut suficient de mult, ajutându-i pe acești oameni. De ce mai trebuie acum să organizăm și studii biblice, să facem și vizite?

– Păi, trebuie să știi că Isus ne-a învățat să le slujim oamenilor. Însă trebuie ca grija noastră să meargă și dincolo de nevoile lor de bază, cum ar fi hrana, adăpostul, hainele, a răspuns pastorul Kim. Trebuie ca dragostea și slujirea noastră să se îndrepte și asupra stării lor spirituale.

Atunci a intervenit și doamna Iordache:

– Desigur, ținta noastră este și aceea de a arăta copiilor cine este Isus, cum le poate schimba El viața și cum îi poate ajuta să aibă o viață mai bună.

– Nu uitați un lucru, a continuat pastorul, atunci când slujim altora și îi ajutăm, vrem să slujim *întregii* lor ființe! Când slujești întregul e mai bine decât atunci când slujești doar unor părți.

Să ne gândim...

➲ *Cu ce provocări ne întâlnim atunci când încercăm să slujim nevoilor întregii ființe?*

➲ *Poți identifica în slujirea lui Isus ocazii în care a răspuns nu doar nevoii pentru care a fost solicitat la început, ci a oferit mai mult?*

➲ *Oare nu ar fi mai ușor să donezi niște bani pentru săraci? De ce da? De ce nu?*

Să punem în aplicare...

➲ *Vorbește cu părinții sau cu instructoarea și creionați un plan prin care să le veniți în ajutor altora.*

➲ *Căutați să slujiți nevoilor întregii ființe în proiectul pe care-l veți face.*

➲ *Notează într-un carnețel un jurnal de rugăciune și roagă-te pentru un coleg de clasă, un prieten sau un vecin care încă nu-L cunoaște pe Isus. După 10 zile în care te-ai rugat pentru el, încearcă să-l inviți la un program la biserică.*

ACTIVITĂȚI

Urmărește tabelul de mai jos. Fiecare literă are un cod dat de cifra din primul rând din tabel și simbolul din coloana din stânga tabelului din dreptul ei. Pe baza acestui cod, încearcă să identifici literele pe care le treci în dreptul codului dat și, în final, vei descoperi un verset biblic care vorbește despre oferirea ajutorului.

	1	2	3	4
©	A	P	T	I
☻	L	F	P	M
♥	S	D	R	Ă
☼	Ţ			

2☻ 4♥ 3♥ 4♥ 2© 1☻ 1© 3© 4♥ 1© 1☼ 4© 3☻ 3♥ 4© 4☻ 4© 3© ,

2☻ 4♥ 3♥ 4♥ 2© 1☻ 1© 3© 4♥ 1♥ 4♥ 2♥ 1© 1☼ 4© !

Răspuns: „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10:8)

MARŢI

De memorat:

„Daniel s-a hotărât să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului şi cu vinul pe care-l bea împăratul.”
(Filipeni 4:8)

Sănătate cu salate

Salut, vii cu noi după ore să mâncăm un hamburger la McDonald's? a întrebat Erika entuziastă.

– Hmm, nu cred, a refuzat politicos Manuela.

– De ce? E gustos şi e şi ieftin! a replicat Erika cu ochii plini de încântare.

– Fetelor, sunteţi de acord? Nu ştiţi că hamburgerul nu e bun pentru sănătate? a întrebat surprinsă Manuela. Nu trebuie decât să vă uitaţi cum curge grăsimea din carnea aceea prăjită.

– Ei, hai nu fi aşa de îngustă! a replicat Erika. Tu cu sănătatea… Nu mori dintr-un hamburger!

– Mama mi-a spus că, dacă mâncăm sănătos, creştem puternici şi inteligenţi ca Daniel. Şi încă un lucru – putem fi ucenici adevăraţi ai lui Isus şi putem da mărturie pentru El, a continuat Manuela sigură pe sine.

– Oare de aceea ai tu mereu note mai bune? a întrebat Erika plină de sarcasm.

– Sunt de acord, a intervenit o altă fată, Gina. Şi în manual scrie că ar trebui să mâncăm mai multe fructe şi legume.

– Fetelor, hai să mergem să mâncăm o salată de fructe, a sugerat Manuela relansând discuţia. Ştiu eu un loc foarte bun unde putem mânca aşa ceva.

– Eeei, dar e plictisitor, a răspuns Erika cu un oftat. Chiar vreţi, fetelor, să încercăm?

– Da. Hai să încercăm să ne hrănim sănătos! Azi mergem la o salată de fructe! au strigat toate la unison.

Să ne gândim…

➲ *Identifică unul sau două texte biblice care subliniază importanţa unui trup sănătos. Cum ar trebui să ne tratăm organismul?*

➲ *Ce se spune în Psalmii 139:13,14 despre modul în care am fost creaţi? Este aici un indiciu al modului în care să te evaluezi personal?*

Să punem în aplicare…

➲ *Pregăteşte o reţetă personală de salată de fructe şi apoi serveşte-ţi părinţii sau prietenii.*

➲ *Fă un desen, un grafic în care să arăţi valorile nutriţionale ale fructelor şi vegetalelor care îţi plac cel mai mult.*

ACTIVITĂŢI

În tabelul de mai jos, regăseşte mai multe litere. Folosindu-te de punctele cardinale (litera la Nord de U sau litera la Est de P), identifică expresia prin care Biblia vorbeşte despre valoarea trupului nostru.

____ Nord de Z	____ Est de L	____ Est de P	____ Vest de M	____ Sud de Z	____ Sud de E	____ Vest de E
____ Sud de Z	____ Sud de E	____ Est de E				
____ Nord de M	____ Sud de E	____ Nord de I	____ Vest de D	____ Est de L	____ Vest de P	____ Nord de U	____ Sud de E

T	N	D
Z	P	M
L	E	I
	U	

Răspuns: Templul lui Dumnezeu.

MIERCURI

De memorat:

„O inimă veselă este un bun leac, dar un duh mâhnit usucă oasele.” (Proverbele 17:22)

Ana-Maria cea fericită

Bună dimineața, Geanina. Ce zi minunată! a exclamat Ana-Maria în timp ce trăgea draperiile pentru a intra lumina unei noi dimineți.

– Ah, încă o zi nesuferită. Ce e așa minunat azi? a murmurat Geanina strâmbându-se.

– Întotdeauna putem fi mulțumitori, bucurându-ne în Domnul… pentru o nouă zi de viață, pentru munții frumoși pe care ochii noștri îi pot vedea. Ce să mai spunem de prieteni? a răspuns Ana-Maria plină de veselie. Uite, în Isaia 43:2 scrie că Dumnezeu a făgăduit că va fi cu noi chiar și atunci când trecem prin vremuri mai grele, a continuat Ana-Maria foarte sigură pe ce spunea.

Peste câteva momente, Ana-Maria împingea un cărucior cu rotile în salonul lui Carol pentru a-i însenina și acestuia ziua cu o făgăduință biblică și cu o rugăciune.

– Îți mulțumesc, Ana-Maria, tu mă faci să merg mai departe, în fiecare zi, a zâmbit Carol manifestându-și toată aprecierea.

În scurt timp, toți cei aflați în micul sanatoriu s-au adunat pentru activitățile de dimineață, în timp ce Ana-Maria conducea grupul, cântând de bucurie.

– Ana-Maria, spune-mi și mie un lucru: cum se face că ești mereu veselă. Ce te face așa? Din câte știu te supără și pe tine o artrită și genunchiul, ai avut probleme la inimă, ai o alergie și alte probleme de sănătate. Tu cum poți fi mereu plină de mulțumire și zâmbitoare când și pe tine te dor toate cele? a întrebat Carol plin de curiozitate.

– Când sunt fericită că trăiesc orice clipă, în orice zi, atunci simt că trăiesc mai mult. Sănătatea mea se îmbunătățește. Știi că s-au făcut studii care arată că a fi fericit și a te încrede în Dumnezeu în fiecare zi ne face capabili să luptăm mai bine cu bolile? O atitudine mintală pozitivă înseamnă să crezi în tine, să accepți lucrurile cu care te confrunți, să înveți să crești și să te folosești de toate lucrurile prin care treci, să-i ajuți pe alții. Atunci ești mai puțin stresat, iar veselia devine un medicament minunat! a exclamat Ana-Maria plină de entuziasm.

Timp de mai mulți ani, Ana-Maria a continuat să le facă viața mai frumoasă celor care veneau în micul sanatoriu. Toți cei care s-au simțit binecuvântați de prezența ei și-au adus aminte întotdeauna de atitudinea ei pozitivă.

Să ne gândim…

- *Studiați încă o dată Proverbele 17:22 și încercați să identificați de ce o inimă veselă este un bun leac.*
- *Cum poți dezvolta o atitudine pozitivă?*

Să punem în aplicare…

- *Găsește doi prieteni pe care să îi înveselești.*
- *Caută niște abțibilduri cu fețe zâmbitoare sau desenează-le chiar tu. Apoi oferă din ele oricui vei vedea că are fața tristă sau îi lipsește un zâmbet. Spune-le să se încreadă în Isus.*

ACTIVITĂȚI

În tabelul de alături, găsiți cuvintele textului din Proverbele 17:22, încercuiți-le și puneți-le în ordine în spațiul pregătit pentru verset, apoi memorați-l!

A	N	L	E	A	C
I	U	N	U	O	I
E	L	E	B	U	N
I	N	I	M	A	B
S	I	E	S	T	E
V	E	S	E	L	A

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___

___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___ ___.

Răspuns: „O inimă veselă este un bun leac.” (Proverbele 17:22)

JOI

De memorat:

„După aceea, Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis doi câte doi înaintea Lui, în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El.” (Luca 10:1)

Martori în echipă

Irina și Teodora se grăbeau să ajungă acasă și să-și arunce cât colo ghiozdanele. Sosise vremea să plece în misiune, ca să împărtășească Evanghelia vecinilor lor. Da, amândouă erau bune prietene și se înscriseseră, la invitația pastorului, ca să vorbească despre Isus în cartierul lor.

– Grăbește-te, Irina, să mergem până nu începe ploaia! a exclamat Teodora.

– Stai încet. Nu cumva ai uitat să iei pliantele și cărțile pe care trebuie să le oferim? a întrebat curioasă Irina.

– N-am uitat. Hai să ne rugăm înainte de a pleca! Simt că încep să mă agit… Oricum, trebuie să vorbim despre Isus cu mare curaj, a propus Teodora.

În scurt timp, cele două fete au ajuns la prima casă, undeva la capătul drumului. Teodora a sunat la ușă, iar în prag a apărut o femeie.

– Ce doriți? Dacă vreți să îmi vindeți ceva, ei bine, nu am nevoie de nimic, a răspuns femeia acru.

– Oh, nu, nu dorim să vindem nimic, a spus Teodora cu un zâmbet în colțul gurii. Vrem doar să vă oferim gratuit niște cărți și să vă spunem despre Isus Hristos. Ce ziceți, ne acordați două minute? a întrebat ea cu ochii sclipitori.

– Bine, dar nu mai mult, pentru că am de pregătit masa de seară, a răspuns femeia la fel de zâmbitoare. Haideți în casă!

– Știți că Isus vă iubește? El a venit ca să moară pentru mine și pentru dumneavoastră. Ia priviți această hârtie, a spus Teodora continuând să vorbească și să îndoaie o foaie și să o taie pentru ca, apoi, când a deschis-o, să se vadă forma unei cruci.

– Să știți un lucru, nu putem ajunge în casa lui Dumnezeu din ceruri decât dacă credem în Fiul Său Isus, Cel care a murit pe cruce pentru noi, se auzi ca un ecou și glasul Irinei.

– Fetelor, ce-mi spuneți voi este foarte interesant! a răspuns cald femeia. Vă mulțumesc că mi-ați vorbit despre Isus. Și vă mulțumesc pentru această carte gratuită. Voi încerca să o citesc ca să văd mai în detaliu despre ce e vorba.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze! au salutat fetele la plecare, pregătindu-se să meargă spre casa următoare, pentru a împărtăși și acolo istoria Evangheliei.

Să ne gândim…

➲ *De ce crezi că ajută să mergi în doi în prezentarea Evangheliei? Ai putea merge și singur?*

➲ *Cum ți se pare împărtășirea Evangheliei? Este ceva greu sau ușor de făcut? De ce e ușor? De ce e greu?*

Să punem în aplicare…

➲ *Fă echipă cu un prieten bun și apoi planificați un mod în care să identificați câțiva oameni, vecini, cărora ați putea să le vorbiți despre Isus, împărtășindu-le Evanghelia.*

ACTIVITĂȚI

1. Gândește-te la un loc frumos, dar atât de departe încât nici măcar cu avionul nu poți ajunge (Diagrama 1: Îndoiți latura AB peste latura AC.)

2. Acest loc este casa lui Dumnezeu în care El a promis că ne va duce într-o zi. (Diagrama 2: Îndoiți punctul A în jos spre E pentru a obține Diagrama 3.)

3. Casa lui Dumnezeu este atât de departe, încât nici măcar cu o rachetă nu poți ajunge acolo. (Diagrama 3: Îndoiți latura BC peste latura EA pentru a obține Diagrama 4.)

4. Este un singur mod în care tu și eu putem ajunge să trăim în acest loc minunat: să-L primim în viața noastră pe Isus Hristos, Cel care a murit pe cruce, și apoi să-L urmăm. Numai atunci putem ajunge în acel loc special din ceruri. (Diagrama 4: Îndoiți BCAE peste D pentru a obține Diagrama 5.)

5. Tăiați Diagrama 5 în două și apoi deschideți. Veți descoperi forma unei cruci.

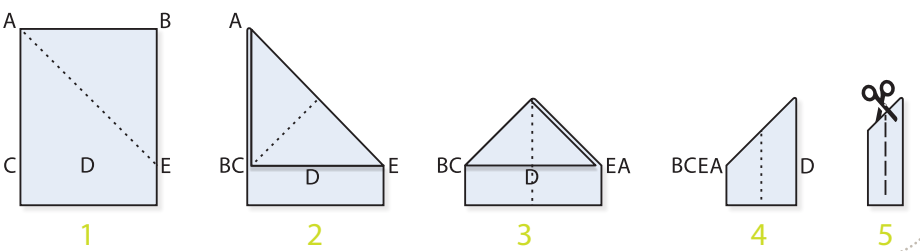

VINERI

De memorat:

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14)

Pașii celor care vestesc Evanghelia

Atenție, copii, luna aceasta vom participa la un proiect extraordinar, a spus domnul Salazar plin de încântare.

– Ce o să facem? a întrebat Mihăiță.

– Începând de azi, timp de patru Sabate la rând, vom răspândi pliante și cartea *Tragedia veacurilor* în fiecare casă din orașul nostru, a explicat fratele Marinescu.

– Uau! Patru săptămâni? Cam mult… De ce trebuie să facem asta? a întrebat Robert.

– Păi nu ne-a spus Isus în Biblie că trebuie să mergem în toată lumea și să predicăm Evanghelia? a replicat, la rândul lui, Paul.

– Ai dreptate, Paul. Mulți oameni nu au auzit încă de numele lui Isus Hristos. De aceea ne implicăm și noi în acțiunea aceasta, a explicat fratele Marinescu, rămânând la fel de încântat.

– Bine, vreau și eu să vorbesc despre Isus! a exclamat Ștefan manifestându-și nerăbdarea. Eu voi lua zece cărți.

– Foarte bine! Luați-mă și pe mine în calcul. Voi vrea 15 cărți, a răspuns ca un ecou și Jamila.

În după-amiaza aceea, un grup de 20 de juniori plini de energie s-au adunat în curtea bisericii, gata de a porni în marea lor aventură, aceea de a răspândi Evanghelia pe străzile marelui oraș. Aveau la ei cărți, pliante și urmau să discute cu oamenii de pe stradă, împărtășindu-le Evanghelia lui Isus!

– Frățioare, ce mă dor picioarele! a exclamat unul din tineri atunci când, după câteva ore de mers prin oraș, s-au așezat pentru o vreme.

– Bineînțeles că suntem obosiți, dar știți că, de fapt, noi suntem pașii celor care vestesc Evanghelia? E ca și cum Isus ar merge pe unde mergem și noi, a concluzionat fratele Marinescu zâmbind larg. Aventura noastră cu Evanghelia pe stradă e la fel de bună ca predicarea de la amvon!

Să ne gândim…

➲ *De ce i-a spus Isus omului posedat de demoni, pe care tocmai îl vindecase, să nu meargă după El, ci să se întoarcă la ai săi? Citește Luca 8:38,39.*

➲ *Identifică două moduri în care poți ajunge cu Evanghelia la colegii de clasă, la prieteni și la vecini.*

Să punem în aplicare…

➲ *Alegeți două cărți sau broșuri, pliante ori alte materiale pe care le puteți oferi prietenilor și colegilor.*

➲ *Desenați o felicitare pe care să o oferiți apoi cuiva care nu Îl cunoaște încă pe Isus.*

ACTIVITĂȚI

Înlocuiți numerele de mai jos (calculând din tabelul alăturat literele potrivite) și veți descoperi esența Evangheliei.

12	9	71	22	44	57	22	72	57	22	57	9	57

82	22	100	25	-	13	91	5	82	80	57

77	80	79	86	22	1	22	80 .

A	= 12+1
Ă	= 5x1
C	= 71+11
D	= 84-7
E	= A+O
F	= 91
I	= 21+4
M	= 79
N	= 80+6
O	= 9
P	= 3X4
S	= 44
Ș	= 70+2
T	= S+A
Ț	= F+O
U	= 90-10
V	= U-O
Z	= 1x1

Răspuns: „… Povestește tot ce ți-a făcut Dumnezeu.” (Luca 8:39)

AL DOILEA SABAT

De memorat:

„Ieşi la drumuri şi la garduri şi, pe cei ce-i vei găsi, sileşte-i să intre ca să mi se umple casa.” (Luca 14:23)

Bunicul Sandu

Să ne grăbim copii, spuse bunicul Sandu celor trei copii, Darius, Adrian şi Cristina. Trebuie să pregătim repede coşurile cu alimente.

– Suntem aproape gata, bunicule, au răspuns toţi copiii la unison.

Bunicului Sandu îi plăcea să ajute pe oricine ar fi fost în nevoie. Se plimba pe la vecini, afla cine are o problemă şi apoi îi ajuta: unuia îi plătea consultaţia la medic, altuia îi dădea ceva de mâncare, găsea jucării pentru copii, ba chiar, pe unii fără adăpost, îi primea în casa lui pentru câteva nopţi, până îşi găseau un loc mai sigur.

Ori de câte ori venea câte o sărbătoare, pregătea coşuri cu alimente pentru a le duce săracilor din cartierele mărginaşe. Anul acesta a făcut întocmai.

– Gata. Avem lista cu adrese pregătită? a întrebat bunicul.

– Da, totul e pregătit, l-au asigurat copiii pe bătrân.

Împreună au început călătoria prin care distribuiau alimente.

– Bună ziua, tanti Rodica, avem un coş cu mâncare pentru dvs., a spus Darius încântat, având deja mâna întinsă cu coşul plin pentru a-l oferi femeii ce răspunsese la uşă.

– Vă mulţumesc mult. Cum aş putea să mă revanşez? a întrebat tanti Rodica şi un zâmbet i-a cuprins chipul. Oh, iată că am de mâncare pentru copiii mei…

– Nu e nevoie de nicio plată. Suntem întotdeauna gata să vă ajutăm, a replicat bunicul plin de amabilitate.

Pe măsură ce bunicul şi cei trei copii înaintau din casă în casă, au simţit că sunt binecuvântaţi, reuşind la rândul lor să împartă altora binecuvântările primite din partea lui Isus. În cele din urmă, la sfârşitul acţiunii, s-au oprit pentru a bea un pahar cu apă.

– Bunicule, de ce facem asta în fiecare an? a întrebat Cristina.

– Şi ce s-ar întâmpla dacă nu am mai avea bani pentru asta? a adăugat şi Adrian cu ochii la fel de întrebători.

Copii, Isus ne-a dat atât de multe binecuvântări, aşa că ar trebui să le împărtăşim şi celor care au mai puţin, a explicat bunicul Sandu. Dar nu uitaţi, atunci când ne arătăm interesaţi de viaţa altora, atunci îi putem ajuta să Îl cunoască pe Isus, care este Dătătorul tuturor binecuvântărilor.

– Ai dreptate, bunicule. Mie mi-a plăcut în seara asta din tot ce am făcut, când am distribuit atâtea alimente! a exclamat Cristina. Vreau să fac ce ne spune Isus că ar trebui să facem.

Să ne gândim…

➲ *De ce crezi că Isus ne cere să îi ajutăm pe cei aflaţi în nevoie?*

➲ *Cât de des ar trebui să ajutăm? Cât de mult? Oare întotdeauna ajutorul nostru e doar unul material (haine, alimente)?*

Să punem în aplicare…

➲ *Identifică două lucruri pe care le poţi face în mod regulat pentru a-i ajuta pe cei mai săraci din cartierul tău.*

ACTIVITĂŢI

În pasajul de mai jos s-au dublat toate literele. Taie literele în plus şi vei găsi sfatul dat de Ellen G. White cu privire la modul în care putem ajunge la oamenii de lângă noi.

Cceelloorr ssăărraaccii ttrreebbuuiiee ssăă llii ssee uuşşuurreezzee ppoovvaarraa, cceeii bboollnnaavvii ssăă ffiiee îînnggrriijjiiţţii, cceeii îînnttrriissttaaţţii şşii cceeii ccaarree aauu ppiieerrdduutt ppee cciinneevvaa ddrraagg ssăă ffiiee mmâânnggââiiaaţţii, cceeii nneeşşttiiuuttoorrii iinnssttrruuiiţţii, cceeii lliippssiiţţii ddee eexxppeerriieennţţăă ssffăăttuuiiţţii. Ttrreebbuuiiee ssăă ppllâânnggeemm ccuu cceeii ccaarree ppllâânngg şşii ssăă nnee bbuuccuurrăămm ccuu cceeii ccaarree ssee bbuuccuurrăă.

Răspunsul poate fi găsit în cartea *Divina vindecare*, scrisă de Ellen G. White, p. 143.

„Tot pământul este plin de mărirea Lui!”
(Isaia 6:3)

comuna Crângu, județul Teleorman

comuna Chibed, județul Mureș (indicator bilingv)

satul Vlaici, comuna Colonesti, județul Olt

Am identificat până acum unsprezece localități care au străzi ce poartă numele nostru. Acestea sunt următoarele: Bucșani (DB), Lucieni (DB – stație de călători), Matca (GL), Pietrișu (GR), Chibed (MS), Vlaici (OT), Băduleasa (TR), Crângu (TR), Lița (TR), Putineiu (TR), Vârtoape (TR).

Dacă aveți cunoștință de alte localități care au „Strada Adventiștilor” așteptăm să ne semnalați și să ne trimiteți imagini (e-mail: curierul@adventist.ro).

Urmaș al lui Noe

de Elida Oncea

Așteptătorule,
urmaș al lui Noe,
așază-te în prag la arca vieții tale
și nu lăsa să intre-n ea
fapte murdare!
Stai la fereastra buzelor
și nu da drumul porumbelului înțelepciunii
în valurile nebuniei lumii!
Pune străjer
un înger
la poarta spre urechi,
să nu intre nelegiuirile perechi,
să nu intre defel...!

Stai la intrare
și-asigură-te c-ai luat
suficientă pace pentru timpul de furtună,
că n-ai uitat iertarea,
slujirea, vorba bună
și experiențe, noi și vechi...
din fiecare an șapte perechi!
Verifică, 'nainte ca ușa harului să fie zăvorâtă.
dacă-n corabie-i și El;
și-ți mai rămâne să aștepți.
mijit de curcubeu,
care să-ți urce pașii tot mereu
spre cer.